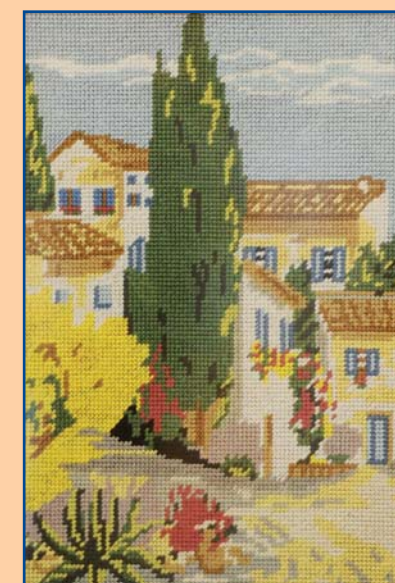

Balikó Ferenc
Bancsó Lajos
Csapóné Saller Csilla
Dombi János
Élő Attila
Élő Márta
Fincza Jánosné Zsuzsa
Füsi Andrásné Margit
Hajzer Istvánné Marika
Horvátné Matkovics Rita
Jakab Katalin
Kocsis Szabolcs
Kovács Lajos
László Tamás
Márkus Tamásné Gabi
Nemes Ferenc
Nemes Imre
Ominger Sándor
Patai Zoltán
Podmaniczkiné Marika
Polgár Gyuláné Marika
Preiner Ottóné
Ratatics Gábor
Rostásné Patyi Kata
Sándor Ernő
Sándor Linda
Stoiber-Vass Éva
Tompos Gergely
Varga Attiláné Anita

ENESEI ALKOTÓK

2014

Kiadó:
Enese Község Önkormányzata

Megjelent 250 példányban.

Szerkesztő:
Mesterházy József

Fotó:
Füsi Andrásné,
H. Baranyai Edina,
Szabóné Horváth Judit

Nyomda:
Palatia Nyomda és Kiadó Kft.

ISBN: 978-963-7692-60-4

Patai Zoltán, Sándor Linda, Sándor Ernő, Mesterházy József, Ratatics Gábor,
Kocsis Szabolcs, Élő Attila

KÖSZÖNTŐ

ENESEI ALKOTÓK ÉVE – 2014

Kreativitás és alkotóerő közösségünkben

2014 az Enesei alkotók évenként vonul be a község történelmébe. Korábban fogalmazódott meg a gondolat: településünk zenészei – egy kellemes délutánon – muzsikálhatnak az érdeklődő publikumnak. Pár hetes előkészület után 9 zeneértő lépett pódiumra. Márciusi fellépésük után a ceruza és ecset mestereit szólítottuk meg. Az „Enese muzsikál” nevet viselő rendezvényt az „Enesei ecsetvonások” – április végén, május elején – követte. Nagy sikerű kiállítást mondhattak magukénak az „enesei nyolcak”. (2015 márciusában a győri Hotel Konferenciában – azaz a „kis Hiltonban” – mutatják be alkotásaikat.)

Az év második felében folytattuk a megkezdett munkát. Októberben – Enesei alkotók III. címmel – ismét kiállításra invitáltuk községünk polgárait. Foltvarrók, gobelin-készítők, kézimunkázók gondolatai és elképzelései öltöttek formát, alkotásaikat megcsodálhatták az érdeklődők.

Decemberben a babák világa került középpontba. Kultúrházunk nagytermét elfoglalták a gyermekkort felidéző apróságok, rég olvasott meséink egyes jelenetei.

Úgy gondoltuk: ezt a kulturális sokszínűséget, rangos rendezvényeinket egy kiadvány formájában is meg kell örökíteni. Mintegy tükröt tartva magunknak, örökül hagyva az utódoknak: óriási kreativitás és alkotóerő virágzik közösségünkben!

Ezúton szeretnék köszönetet mondani mindenkinek, aki hozzájárult az „Enesei alkotók éve – 2014” sikeréhez.

Enese, 2015. január 20.

Mesterházy József
polgármester

ENESE MUZSIKÁL

Enese muzsikál

MEGHÍVÓ

SZERETETTEL MEGHÍVJUK ZENÉS DÉLUTÁNUNKRA
AZ ISKOLA AULÁJÁBA
2014. MÁRCIUS 29. SZOMBAT 15 ÓRA

Fellépő zenészek:

Balikó Ferenc -szintetizátor
Dombi János -szintetizátor
Kovács Lajos -szintetizátor
László Tamás -szintetizátor
Nemes Ferenc -gitár
Nemes Imre -karaoke
Ominger Sándor-tangóharmonika
Sándor Ernő -gitár
Tompos Gergely-tangóharmonika

ENESE KÖZSÉG ÖNKORMÁNYZATA

A FESTÉSZET ÉS A ZENE VONZÁSÁBAN

A 2014. évi „Enese muzsikál” rendezvényen **Sándor Ernő** gitározott. Vele beszélgettem a zenei kezdetekről és a húrok vonzásáról.

A 70-es évek elején Marosi István énektanár Enesén tanított. Mind a mai napig szeretettel és tisztelettel emlékszem rá. Hárman jártunk hozzá zenét tanulni – Dombi János, Szalai Gyula és én. Az alapoknál kezdtük – ütemet, akkordokat próbáltam megtanulni. Lelkesedésünk fél évig tartott ki. Az ifjúsági klubban volt egy fekete gitár, azzal gyakorolhattam. Nem olyan egyszerű a gitározás, fáj az ember ujjá egy hosszabb gyakorlás után. Volt egy zenekar – alapítási elképzelésünk, de annyit nem tudtunk, hogy egy igazi fellépésig eljussunk.

Az első saját gitáromat Rábacsécsényben vettem. Tisztán emlékszem az először eljátszott számokra: A felkelő nap háza – ez volt az abszolút kezdet. Neoton számok, a Beatlestől Egy nehéz nap éjszakája...

A későbbiekben Dombi Jancsival néha összejöttünk. Ő jobban játszott mint én – a katonaságnál megtanult zenélni. A hadseregben (1978-80) hobbiszinten folytattam, a hosszú estéket zenével múltattuk. Autodidakta módon tanultam, kottából-akkordokból játszottam. 25 éven keresztül évente két alkalommal került

a kezembe gitár... amíg a vendégek el nem mentek és meg nem unták – mosolyog Ernő a zenei pályafutásán!

Akkoriban a festészet került előtérbe, a zenét hanyagoltam. Most, az utóbbi években fordított a helyzet... de a festészetben talán nagyobb tehetségem van. Tanulás nélkül a zenében már nem tudok továbblépni. A korom végett zenetanárhoz már nem járnék. Fontos

szempont az is, hogy amit csinálok, az jobb legyen mint a középzsint.

A romantikus zenét kedveli – Zoránt, Balázs Fecót, Demjént. Azt a muzsikát, aminek kelles hangzása mellett mondanivalója is van.

Elsősorban saját maga szórakoztatására játszik, kikapcsolja a gondokból-problémákból. Több gitára van, sajnál megválni tőlük. Zártkörű rendezvényeken többször szólaltatta meg a húrokat, önkormányzati kiránduláson szintén előkerült a zeneszerszám. Gyömrén kétszer is fellépett nyugdíjas rendezvényen. Legutóbb Ominger Sándorral együtt Dunaszegen egy születésnap partin. Büszke erre a fellépésre, mert próba nélkül jól sikerült műsort adtak.

Jó szívvel gondol vissza első enesei fellépésére. Böcskei Györggyel, Nemes Árpáddal, Csorba Lászlóval és többekkel mendikáltak. Több mint 20.000 forint gyűlt össze, amit egy, az édesapát elvesztő család megsegítésére adtak át. Mindez szentestén történt, ma is meghatódik amint előjönnek az emlékképek.

Egy terve van zenei jövőképében: a Borostyán Kórusal szeretne pár számot elénekelni – gitározni egy közös műsor keretében!

Sok sikert hozzá!

ZENESZERETETE A MAGZATBUROKBAN KEZDŐDÖTT

A márciusi „Enese muzsikál” rendezvényen **Nemes Feri** gitáron mutatta be tudományát. A közelmúltban beszélgettem vele „zenei pályafutásáról”.

A zene szeretete már a magzataburokban megkezdődött, hisz édesanyám mindig énekelt. Munka közben olyan dalokat, melyeket ma már alig ismerünk, például a Seherezádét.

Általános iskolás voltam, amikor a csornai határőr zenekar Acsalagon játszott. Találtam egy szakadt húrt, amit kifeszítettem – hol feszebbre, hol lazábbra engedtem. Észrevettem a mély és magasabb hangokat. Nagynéném – látva zenei érdeklődésemet – vett egy gitárt. Ez volt az első gitárom, sajnós ma már nincs meg. Kezdetben hallás után játszottam.

16 éves koromban bekerültem kollégiumba, ott hallottam először gitárhangolásról. Hozzájutottam pár füzethez, attól kezdve kottából egyedül tanultam. Elsők között játszottam Zorán: Mi fáj... című dalát.

Ma is szeretem a tartalmas, mondanivalóval bíró számokat. A népies dalok hangzásvilága szintén megfog.

A katonaságnál zenés összejöveteleken játszottunk, többek között, politikai dalokat is. Középkolásokat láttunk vendégül a seregben, ott más hangzású számok voltak a repertoárban. Böcskei Gyuri hegedült, én gitároztam, valaki furulyán játszott. Leszerelés után a Jeremy együttes „tartalék-játékosa” voltam. Fuvaroztam őket és ha a helyzet úgy hozta, beszálltam a basszusgitáros helyett.

Sajnos a zenekar viszonylag rövid idő után megszűnt. Enesén 15 évvel ezelőtt gitároztam egy Majálison, este a táborüzet ültük körül a tónál s ott pengettem. Egy másik alkalommal az óvoda udvarában tartottak közösségi rendezvényt, meghívtak egy kis zenélésre. Otthon ma is nagyon gyakran előveszem a gitárt, ha tehetem minden nap. Igaz, van amikor hetek maradnak ki, mert elfoglalt vagyok. Nemes Feri márciusban saját szerzeményét is előadta, melynek szövegét és hangszerelését ő „alkotta”. (Sőt! Azóta szintén „álmodott” egy művet). A cikk zárásaként nézzük az ISZKIRI-dal egy részletét. (ISZKIRI=évente kiránduló társaság, Böcskei György szervezésében). „Van közöt-

tünk Eneséről egy olyan útítárs aki a kebabról többet tud mint közülünk bárki más, mert a kebab fő összetevője a bab s ez nem vitás akárki mást állíthat, ez az állítás hibás.

Ennek a dalnak nem lesz vége, míg mi együtt vagyunk, mert mindig új és új élménnyel találkozunk és ha az élményed megosztod velem, én garantálom, hogy azon nyomban megénekelem.”

Gratulálunk hozzá! S további sok zenés szerzeményét kívánunk!

SZÁJHARMÓNIKÁTÓL A SZINTETIZÁTORIG

Kora tavaszi napsütésben a Soproni utcába indultam – beszélgetni **Balikó Feri bácsi**val. Jól felszerelt stúdióba lépek, a „boszorkánykonyhába”, ahol Feri bácsi varázsolja elő a dal-lamokat szintetizátorából. A polcokon régi bakelit lemezek: Kovács Kati, Záray-Vámosi és mulatós nóták.

Az Enese muzsikál legidősebb fellépője így emlékezik a kezdetekre: Már kisgyerek koromban szerettem a zenét hallgatni, később koromban jártunk – ott is mindig a zenére koncentráltunk. Édesapámtól kaptam egy szájharmonikát, az volt az első hangszerem. A következő pedig egy, a tangóharmonika elődjének nevezhető zeneszerszám: ez még másként szólt, amikor húzták és tolták.

1961-ben katona voltam Budapesten. Szüleim vettek egy igazi tangóharmonikát, ezt a hadseregbe is magammal vittem. Az ezredben sokan nem tudtak zenélni, kevesen muzsikáltak valamilyen hangszeren. Évente pár alkalommal szórakoztattam katonatársaimat, zenés rendezvényeken léptem fel.

A leszerelés után elkezdtem dolgozni. Első munkahelyem a vagongyár volt, onnét az

Autójavítóhoz kerültem. Tanult szakmában, karosszéria lakatosként kerestem a kenyerem. 46 évesen magánvállalkozó lettem a faluban, innét mentem nyugdíjba.

A katonaság után 10–20 évig hangszer sem fogtam a kezembe. Sokszor elgondolkodtam azon, talán a zenélésből is élhettem volna... Ezt a hosszú kihagyást azonban máig sem tudom megmagyarázni.

Tizenöt évvel ezelőtt jött egy fordulat. Unokáim szintetizátort kaptak ajándékba a szü-lőktől. Engem is érdekelt s rövidesen játszani próbáltam rajta. Azóta már ez a mostani az ötödik szintetizátorom. Mindig jobb minőségűre cseréltem a régit. Ritka este, amikor nem játszom. Jó hobbit találtam és nem bántam meg, hogy újra zenélek.

Feri bácsi két évvel ezelőtt fellépett az enesei falunapon. Ma már éneklis is a zeneszámokat. Egy másik községi rendezvényen a nyugdíj-sokat szórakoztatta. A dallamos nótákat ked-veli – a csárdást, valcert és a mulatós zenét. A számítógépből nyomtatja a szöveget, majd elkezd énekelni. Van amikor tízszer-húszszor is eljártssza, amíg hibátlan nem lesz.

Öröm hallgatni, ahogy Feri bácsi a zenéről beszél. Legújabb terve: muzsikáját a Facebookra szeretné feltenni. Az anyag már kész – most az unokák segítségére vár.

Apropó! Az unokák. Ők is zenészek. Sokszor tapsolhattunk nekik rendezvényeinken: Csónka Zsolt és Dávid – a My Way zenészei.

Feri bácsinak a zene erőt ad. Jó egészséget kívánunk neki!

PATAKY ATTILÁVAL ÉNEKELT SZÜLETÉS NAPJÁN

Az „Enese muzsikál” márciusi rendezvényén **Nemes Imre** dalokat adott elő. Vele beszélgettem zenei gyökerekről s énekesi múltjáról.

A zenei véna már felmenőimnél megvolt, hisz dédapám tárogatón játszott, nagyapám tangóharmonikázott. Élénken emlékszem vissza a nagy katolikus ünnepekre – Húsvétra és Karácsonyra – valamint a vasárnapokra. Nagymamám főzött, a templomból hazaérkezvén előkerültek a zeneszerszámok s szólt a muzsika – nagyapám húzta. Ekkor sok magyar nótát tanultam – mesél Nemes Imre az indíttatásról.

Amikor a közelmúltban fellépett Gyömörén egy nyugdíjas rendezvényen, az idősebbekkel megemlegették nagyszüleit s a nótás-mulatós esteket. Szóba kerültek a lakodalmak, bálók – ezen alkalmakkor is gyakran zenélt nagyapja.

Általános iskolából az énekkar jelentette a zenei pluszt és természetesen a zenehallgatás. A későbbiekben a zene kiesett életéből.

Gyermekei már felnőttek voltak, amikor 45 évesen - ismét a muzsika felé fordult.

A TV-ben hétről hétre nézte a Csillag születik és az X-Factor című műsorokat. Egyik nyáron Csopakon nyaraltak baráti társasággal, a barátok beneveztek egy éneklési versenyre. Innét útja a döntőig vezetett s

mindez lendületet adott. A következő évben már a szereplésért ment el a Balaton partjára. Az évek múlásával egyre jobban fejlesztette zenei „infrastruktúráját.” Talán a családi-gyerekkori emlékek is egyre inkább előjöttek. A balatoni sikerek után Enesén szintén színpadra szólították, fellépett Falunapon, Majálison – több alkalommal. A környékbeli településeken hallatta hangját: Kónyban a könnyűzenei fesztiválon, Bányogyszováton a Káposzta fesztiválon.

Ebben az évben (2014) szívműtéten esett át. Az operáció után első kérdése az volt: énekelhet-e még? Kedvenc stílusa nincs, az ének jelent számára örömet. Tervei között szerepel, hogy eljusson egy nagy színpadra, álma pedig a TV-ben való szereplés. De réálisan nézi a világot – tudja, a megélhetésre kell koncentrálnia.

Nagy élmény volt, amikor 50. születésnapján – baráti társaságban – Pataky Attilával, az EDDA frontemberével énekelhetett.

ENESEI GITÁROS A CSORNAI TISZTI KLUBBAN

Dombi János ma már szintetizátoron is játszik

Már kisgyerekként érdekelte a zene. Akkoriban még nem volt zenetanár az iskolában, nem lehetett hangszeren tanulni.

Dombi János életében ezen a téren 1972 hozott nagy változást. A Marosi házaspár az enesei iskolában kezdett tanítani. Marosi Istvánék a szolgálati lakásban éltek s három fiú jelentkezett a Tanár úrnál: Sándor Ernő, Szalai Gyula és Dombi János gitározni kezdett. Egy évig tanultak, a végén már komolyabb számokat játszottak el. A Tanár úr megadta az alapokat, ő még cimbalmon is nagyszerűen zenélt.

„Első hangszerem egy szájharmonika volt, majd ezt egy Szilbek Marci által készített gitár követte” – meséli a ma már szintetizátoron is játszó zenész.

Kellemes emlékeket őriz a 70-es évek elejéről. Egy-két éven keresztül szinte minden szombaton felléptek az enesei kultúrházban. Tele volt a nagyterem táncoló – mulató fiatalokkal. Bancsó Karcsi dobolt, Czinder

Évi férje basszusgitározott, én énekeltem és gitároztam – emlékezik vissza. Zenei életében a katonaság jelentős mérföldkő. Amikor 1974-ben megérkezett a katonai behívó, már egy, a szüleitől kapott dobgitáron pengette a húrokat. Részt vett egy zenei „Ki mit tud”-on, ahol barátaival 1. helyezést érték el. Az első helyezéért járó könyvet mind a mai napig őrizi. A sikernek köszönhetően a

csornai határőrség zenekarának tagja lett. Két éven keresztül muzsikált a tisztí klubban, ennek köszönhetően szabad mozgása volt. Több alkalommal játszottak a laktanya kerítésén kívül, 1975 karácsonyán Tárnokréti zenéltek egy bálban.

„A katonaság után hívtak Óvárra, egy jól menő zenekarhoz. Azonban oda már nem mentem el építkezés és a család miatt. A kónyi Czákó gyerekeket tanítottam gitározni, de komolyabban már nem foglalkoztam zenével.”

Új szint és változást egy szintetizátor hozott Dombi János életébe. Régebben már volt egy kisebb szintetizátora, pár évvel ezelőtt karácsonyra kapott egy komolyabbat. Egy baleset következtében már szinte lemondott a zenéről, de a család lelket öntött belé. Először egy kézzel tudott játszani, ma már két kézzel bűvöli a billentyűket.

ELŐSZÖR HULLT A PELYHES FEHÉR HÓ...

László Tamás örökölte a zenei vénát

László Tamás édesanyja Bancsó lány – így minden enesei előtt egyértelmű: a zenei véna ott lüktet benne! Talán 7-8 éves lehetett, amikor Nagycenkre utaztak rokonokhoz s a kis iskolás fiú a búcsúban a szintetizátoros mellé szegődött – élénken figyelte s ujjaival együtt játszott a zenésszel. Az enesei búcsúban szintén figyelemmel kísérte a billentyűsöket.

Első komoly lépéseit Patai Zoltán segítségével tette meg (Patai Zoli rokona és trombitán, gitáron is játszott) Zoli mintegy két hónapig kísérte figyelemmel László Tamás pályakezdését. Az első dal, amit eljátszott „Hull a pelyhes fehér hó...” volt. Tamás halál után játszotta el az ismert éneket – ma sem tud olvasni kottából. Patai Zoli biztató szavai után szüleitől bérnyúlásra kapta első szintetizátorát.

Fontos állomás volt a tanulásban az enesei borozó (Bartók-Győri utca sarok), melyet abban az időben Nemes Imre bérelt. Ott lépett először közönség elé – lámpalázás volt, alig mert énekelni – emlékezik vissza a zenés estekre. Középszkola után minden-

naposak voltak a gyakorlások Bartók utcai otthonában. Sajnos ma már egyre kevesebb ideje van erre.

Katonaság alatt fel- ill. elismerték zenei tehetségét. Csopakon két hónapig játszott tisztí üdülőben. Át akarták helyezni Lilafüredre, de azt már nem vállalta.

Tamás önképzéssel jutott mai tudásához. Sokat nézte a Muzsika TV-t, a Nóta TV-t, CD-eket vásárolt. Bogár Lajost – egykori kónyi zenészt – kérte meg, hogy képezze. Ő is saját maga tanult és azt javasolta Tamásnak: járja a maga útját.

Természetesen Enesén fellépett már Majálison, Falunapon, játszott nyugdíjasoknak. Győr környékén nincs talán olyan falu, ahova ne hívták volna. Több településen átvette Bogár Lajos helyét. Ma már minden hétvégéje foglalt. A munkahelyét úgy kellett megválasztania, hogy a zene beleférjen.

Elsősorban a mulatós számokat kedveli, szívesen játszik slágereket és öröközödeket. Ma már rock számokkal is próbálkozik. A lakodalmakban divatba jöttek a nyitótáncok. Állandóan fejleszti magát, hisz fontos:

ha kérnek egy számot, el tudja játszani. A zene révén híres énekesekkel került kapcsolatba. Hangosított Pataky Attilának és Oszwald Marikának. Hosszú távon szeretné folytatni a zenélést, talán nem is tudná abahagyni...

AZ ÁMOR EGYÜTTTESTŐL AZ „ENESE MUZSIKÁL”-IG

A zenei véna családon belül minden bizonnyal öröklődik.

Kovács Lajos édesapja nagyon jól tudott citerázni, gyermekei tovább viszik a génekben hordozott kincset: fia Attila szintetizátoron játszik, lánya Enikő gitározik és dalszövegeket ír. Több dalszövegét éneklí ifj. László Attila. Egy 1988-as videofelvétel pedig igazi unikum lehet: Markotabödögén együtt citerázik 3 generáció: a nagypapa – fia – és unokája!

Kovács Lajost –csakúgy mint a legtöbb muzsikust –már gyermekkorában megérintette a zene. Bálokban, búcsúkban mindig a zenekar mellett figyelt az ütemre. Első hangszerét, egy tangóharmonikát 1965-ben részletre tudott megvenni. Rövidesen megalakították az Ámor nevű zenekart – négy markotabödögei fiú: Németh István (ő ma Enesén az Árpád

utcában laki) -Varga Laci – Csapó „öcsi” és Kovács Lajos. Mint elmondja: szegények voltak, de adtak a megjelenésre –egyenruhában zenéltek s jó minőségű cipőt vásároltak.

A beszélgetés közben igazi likviák kerülnek elő: a 60-as évek táncdalfesztiváljainak slágerszö-

vegei. Sokat elfelejtettek közülük, de nagy karriert befutott dalokat is olvashatunk bennük. Miután a szövegeket megszerzték, másnap már játszották őket – Lajos hallás után kotta nélkül, „húzta” a számokat együttesével. Kedvencei az Expressz együttes és Korda György voltak. Olyan zenét kedvelt s kedvel a mai napig, amire lehet táncolni, az ütem, a dallam fontos. A sramli, a valcer szintén érdeklí, egész Bécsig hajlandó elautózni családjával a zene kedvéért.

Egy-két gondolat erejéig visszakanyarodunk Markotabödögéhez. Szülőfalujában hétvége zenéltek, a kultúrház színpadán próbáltak. Felléptek tsz-zárszámadásokon, bálókban, lakodalmakban. Zenés ébresztőkön muzsikáltak, lovaskocsival vitték őket. Bősárányban, Szanyban több zenekarral együtt szórakoztatták a pub-

likumot. A katonaság – mint minden zenész életében- törést jelentett a muzsikálásban. Igaz a határőrségnél sem hagyott fel a „húrok pengetésivel” –táncscoportot kísért. Leszerelés után még összeálltak, de 74 táján a zenekar feloszlott. Családalapítás, építkezés, munka... s a zene nála is teljesen háttérbe szorult. Több mint 10 éve ajándékba kapott egy szintetizátort s akkor „szólaltak meg újra a kották”. A zene kikapcsolja, megnyugtatja – hallgatni is szereti.

Nyugdíjas éveiben sem dőlt hátra. Az ÁFÉSZ-tól ment nyugdíjba 43 év munkaviszony után –üzemletetési vezetőként, kitüntetéssel. Ma lakatosként tevékenykedik, kovácsoltvas kerítéseket gyárt –szabadidejében március 29. óta –pedig még egy kicsit aktívabban veszi elő szintetizátorát.

KÖZÉPISKOLÁSKÉNT AZ AKKORDEON HARMONIKA ZENEKARBAN

Tompos Gergely Zalaegerszegegen koptatja az egyetem pad-sorait, gyógytornásznak tanul. A kéttannyelvű Krúdy-ból vitt útja a zalai fővárosba.

Az enesei általános iskola diákjaként -7. vagy 8. osztályos korában –került közel hozzá a muzsikálás. Még édesanyja és nővére kaptak egy tangóharmonikát gyerekkorukban, de akkoriban a „zene-szorszám” nem nagyon került elő. Édesapja korábban dobolt, igaz „csak” a maga szórakoztatására.

Nagyszülői biztatásra, és a szü-lők támogatásával jelentkezett egy tanfolyamra. Az újsághirdetésben a győri német nemzetiségi önkormányzat indított harmonika tanfolyamot. Talán 15 alkalommal, hétfői napokon járt Gergely a kurzusra. Scharek Béla –zenetanár, a győri

Akkordeon Harmonika Zenekar vezetője - látott tehetséget az enesei fiúban s biztatta a folytatásra. Gergely négy évig járt magánórákra, s tagja lett az Akkordeon Harmonika Zenekarnak.

Középiszkolásként szinte az egész Dunántúlt bejárta velük-felléptek Budapesten, Zalabéren s még hosszasan lehetne sorolni. Évente 35 fellépésük lehetett, szinte minden szombaton úton volt. Enesén egy közelmúltbéli május 1-jén mutatta meg tudományát az Akkordeonnal. Gergely muzsikáját, tudását a falu érdeklődő polgárai már ennek előtte is jól ismerték. Hisz zenélt Idősek Napján, az adventi időszakban, májusfa állításnál, a Tér avatóján. A környékbeli településeken –Rábaszentmihályon,

Rábaszentmiklóson, Kisbaboton, Mosonszentmiklóson – szintén tudják, ismerik az általa varázsolt hangokat. Több alkalommal hív-

ták lakodalomba, ahol sanzont, népzenei és tánczenei játszott. Céges rendezvények szervezői kedvelik a harmonikasztót s könnyen megtalálták Gergelyt.

Más hangszer is kipróbált, trombitán tanult – de ez a plusz sok idejét elvette volna. Kezdetben voltak gondjai a kotta-olvasással, ma már hallás után is eljátszik számokat.

Kedvenc zenéje nincs, minden stílust szeret. Legszívesebben Edith Piaff sanzonjait húzza, közismert, örökzöld számokat s a népzene is közel áll hozzá.

Ma már nem tud annyit foglalkozni a harmonikával mint középiskolás korában. Az egyetem lekötöi idejét. Néha szokott gyakorolni, célja: a megszerzett tudást karban tartani és tovább fejleszteni.

HARMINCÖT ÉVE ZENÉL

Kapuvártól Ácsig-Pápától-Óvárig ismerik

A zene szeretete és az ütemérzék családi örökség. Édesapja és nagybátyjai hegedűn játszottak. **Ominger Sándor** nyolc évesen kapta meg az első „zeneszerszámot”: egy szájharmonikát. Tíz évesen egy gombos harmonika boldog tulajdonosa, majd két évvel később már tangóharmonikán próbálgatta tehetségét.

Elmondása szerint a kottát ma sem tudja olvasni, hallás után tanulta meg a dalokat-nótákat. Harmincöt éve zenél, és ma is négyöt órát eljátszik –ha arról van szó.

Az általános iskola után asztalosnak tanult, részt vett egy nyolc hónapos rajztanfolyamon, de lemezegyengető lakatosként is kipróbálta magát. A zene azonban erősebbnek bizonyult mindenféle szakmánál. 18 éves, amikor Fészky Istvánnal és Perlaki Árpáddal zenekart alapítanak –nagyon hosszú időn át, tizennégy évig zenélnek együtt sokak örömeire. A következő hármas – Merkó Sándor/dob, Győri Kovács István/szaxofon és Ominger Sándor/tangóharmonika –szintén sokáig zenél együtt.

Miután ez a trió is szétment, Ominger Sándor regisztervizsgát tett – ezzel a képesítéssel hétvégeente zenélhetett. Majd ezt követte egy un. C vizsga, ezt Budapesten abszolválta. Útja Mosonmagyaróvárra vezetett. Itt játszott oroszoknak, németeknek egyaránt. Az orosz katonatisztek korsóból itták a vodkát, szendvicset ettek hozzá. Az oroszoktól félt, a németektől nem.

Nagy zenei fellépései közé tartozik, amikor Dörgicsén napfogyatkozáskor Oszter Sándor éttermében játszott. Két hónapot töltött a Balatonnál, jó sora volt –külön lakást kapott. Délben szalonzenét játszott, este pedig szórakoztatót. Oszter Sándor megígérte neki –ha Sopronba utazik –meglátogatja Enesét. Azóta is hiába várja...

Ma már csendesebben telnek napjai. A ház körül tevékenykedik, újságot olvas. Hetven évesen már nem tudna éjjeleken át játszani, de ismerősöknek szívesen előveszi olasz harmonikáját, melyet fiától kapott.

A zenészekkel Mesterházy József készítette az interjút.

ENESEI ECSETVONÁSOK

Április 30. szerda

18.30 Májusfa állítás a focipályánál muzsikaszó mellett

Tompos Gergely harmónikázik

19.30 "Enesei ecsetvonások"

Enesei alkotók kiállítása a kultúrházban

Május 1. csütörtök

09.00 Virágkiállítás és virágvásár

Főzőverseny kezdete

10.00 Hölgyek focija

10.30 Faültetés a 2013. évben születettek tiszteletére

12.00 Ebéd – főzőverseny értékelése

Papatyi-Tóth Tünde énekel

13.00 A színtetizátornál Dombi János

13.00 Ugrálóvár és Óriáscsúzla gyerekeknek

14.00 Játsszóház gyerekeknek

14.00 Nemes Imre a színpadon – karaoke

15.00 Légpuska lövészet Major Zoltánnal

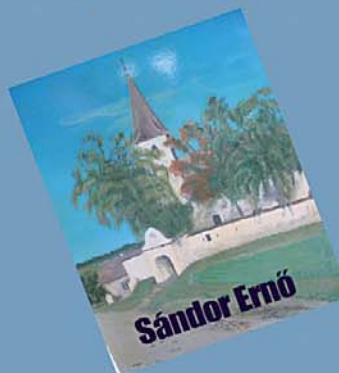
15.45 Retro – majális

Mozgalmi dalok a Borostyán Kórus előadásában

16.00 A Deróce fellépése

17.00 Erős emberek versenye 2014

19.00 My Way koncert

*Enesei
Ecsetvonások
2014*

BANCSÓ LAJOS

szobrász és festőművész

A Győr megyei Enesén született 1909. március 1-én színpompás tájon, szerénységre, becsületre örvendezni tudásra nevelő tíztestvéres szegénységbe. (Szülei Bancsó József és Dömötör Margit) Szerencsés véletlen folytán került a kis asztalos inas kapcsolatba Nádassy Imre országos főkapitánnyal, aki felismerte tehetségét és 1932-ben felvételi lehetőséghez juttatta a Képzőművészeti Főiskolán, Budapesten. Bory Jenő tanítványa, Meggyesi csodálója. Iskolájának főként a természetet tekinti. Tanulmányai mellett álláshoz jut a Mezőgazdasági Múzeumban, ahol külön műterme is van.

Egy közös kiállításon bemutatkozhat a nagyközönség előtt, oly sikeresen, hogy egy mellszobrával olaszországi

ösztöndíjat kap, de a háború kettétör mindent. Ösztöndíj helyett a front következik, majd 3 és fél éves kényszermunka Oroszországban. 1949-től saját magának alkot, mert naturalista művei az új irányzatoknak nem felelnek meg. Családja, felesége és két fia támogatják a munkáját.

Piliscsabán talál megélhetési lehetőséget, ahol a pedagógusi munkába is belekóstolhat. Műtermében gyűlnek a szebbnél szebb festmények. 1961-től Leányfalu él, s fő témája a szép táj, Leányfalu és környéke. Rendszeresen visszajár szülőfalujába, szinte töltökezik a régi élményekkel. Lelke derűs, mindig megelégedett. Megszégyenítően szerény alkotó. 1990. december 1-én 82 éves korában volt első önálló kiállítása

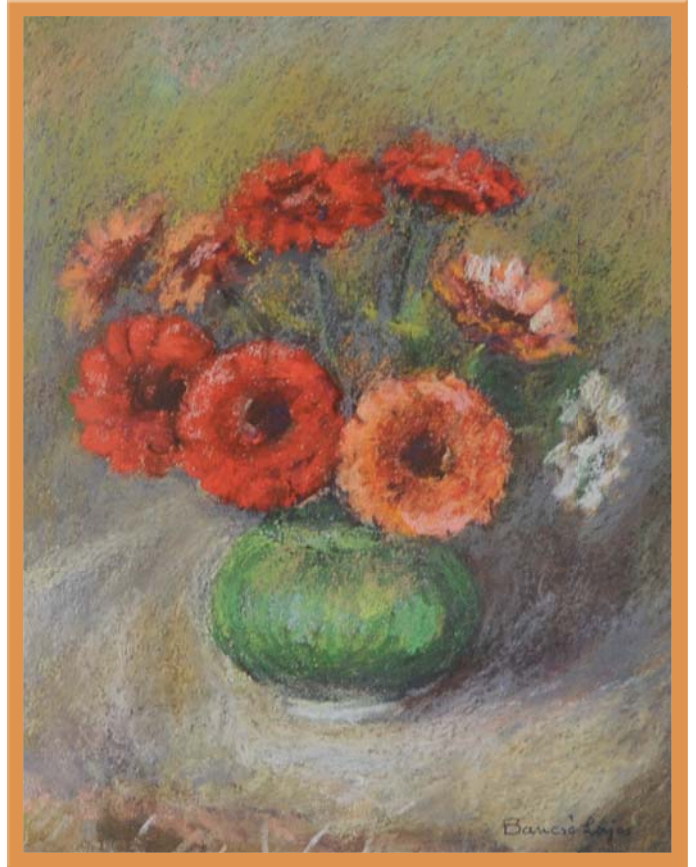
Enesén, mely nagy boldogságot jelentett élete hátralevő éveiben.

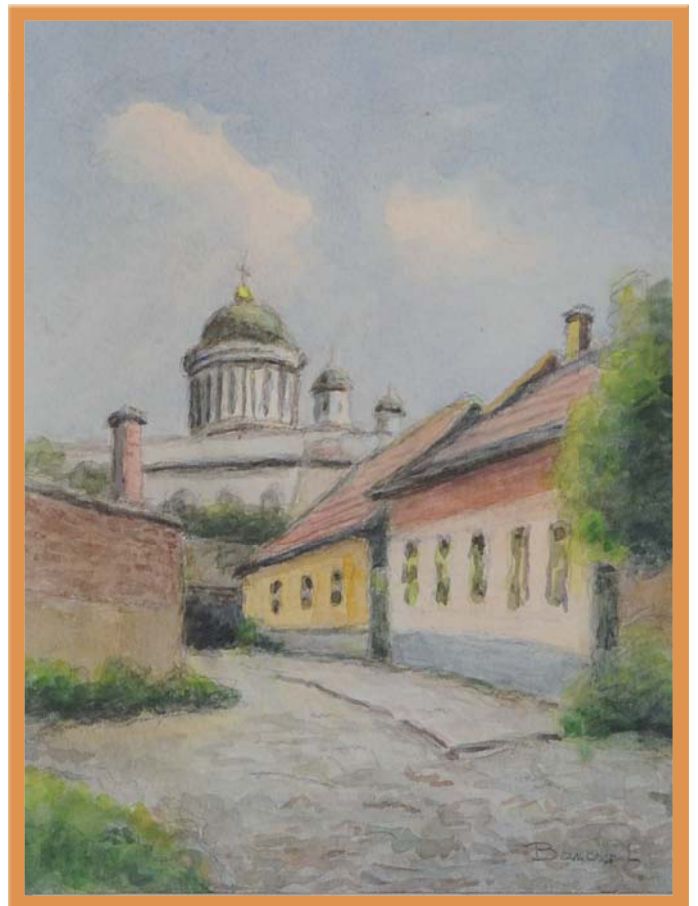
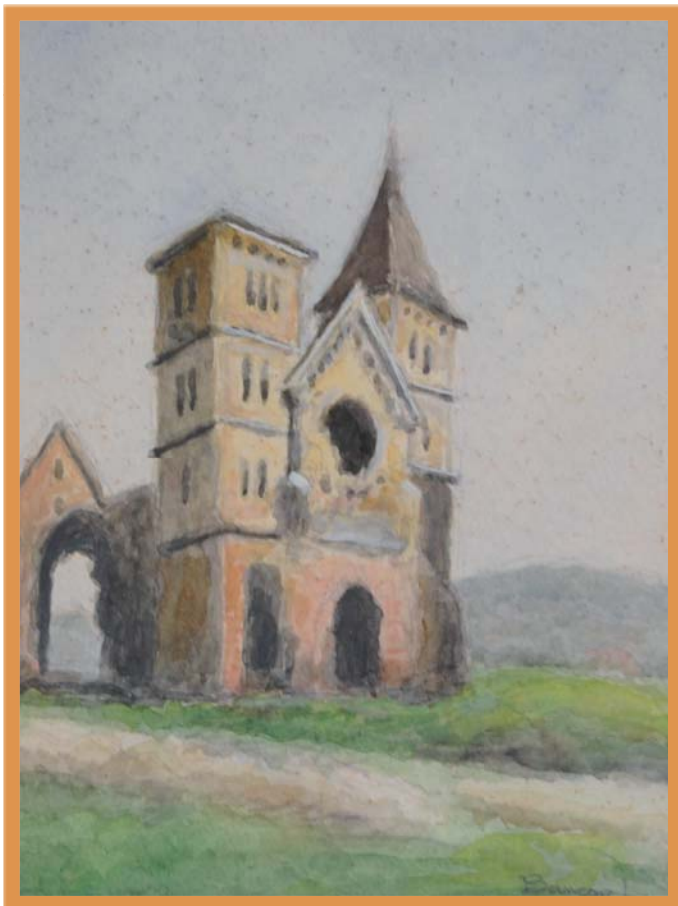
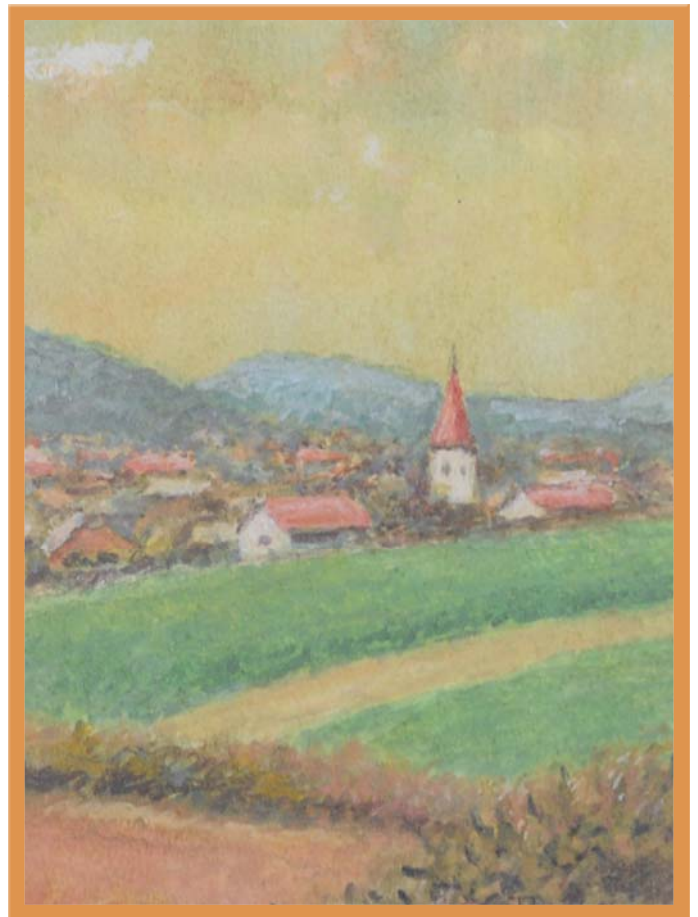
Festményei, grafikai, szobrai, apró kerámiái a művészi lélek kitarulkozásai. A vásznon és papírlapokon, gipszben és agyagban ott az élet. Alkotásaiban az őt körülvevő természet, az emberek, tájak iránti hálája fejeződik ki. 1993. október 18-án Leányfalu művészetpártoló polgárai kamarakiállítást rendeznek műveiből. 1997. november 23-án 89 éves korában visszaadta lelkét teremtőjének olyan csendesesen, ahogy egész életében élt.

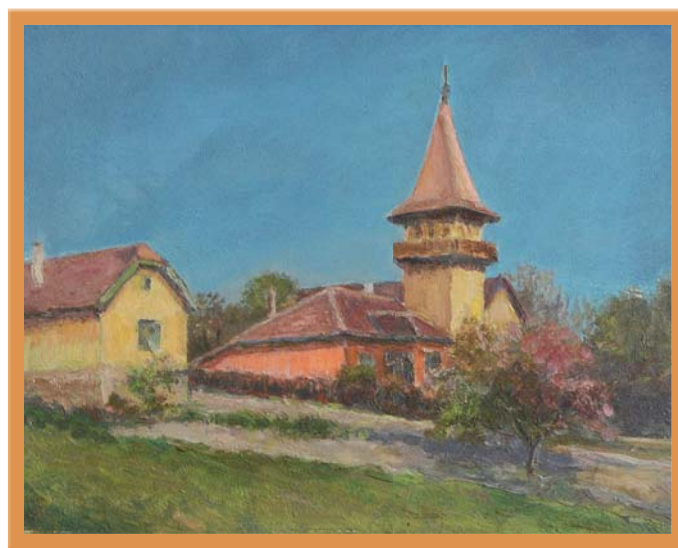
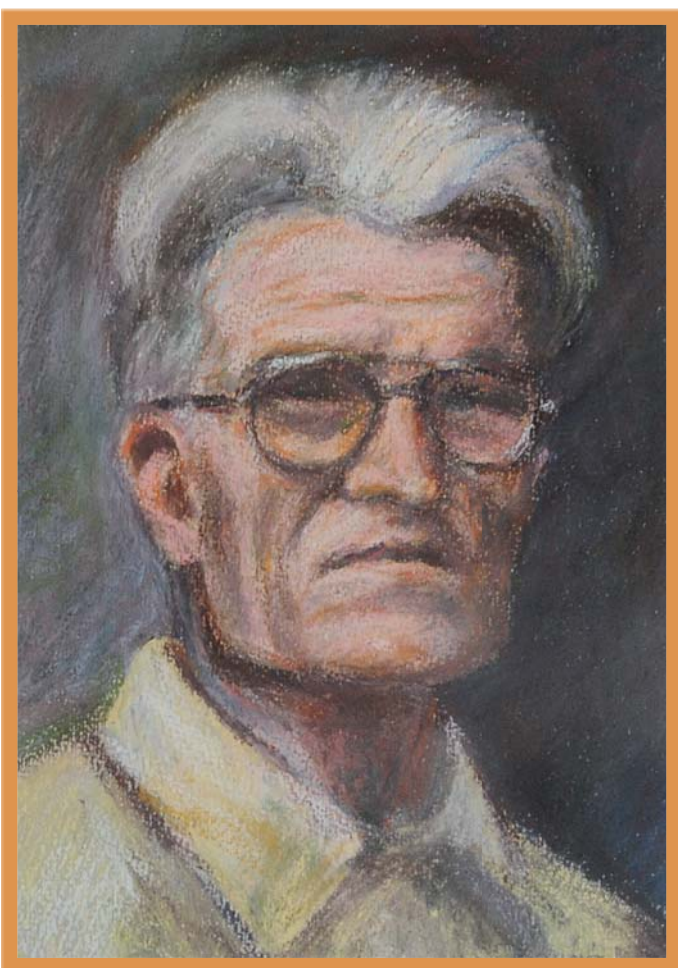
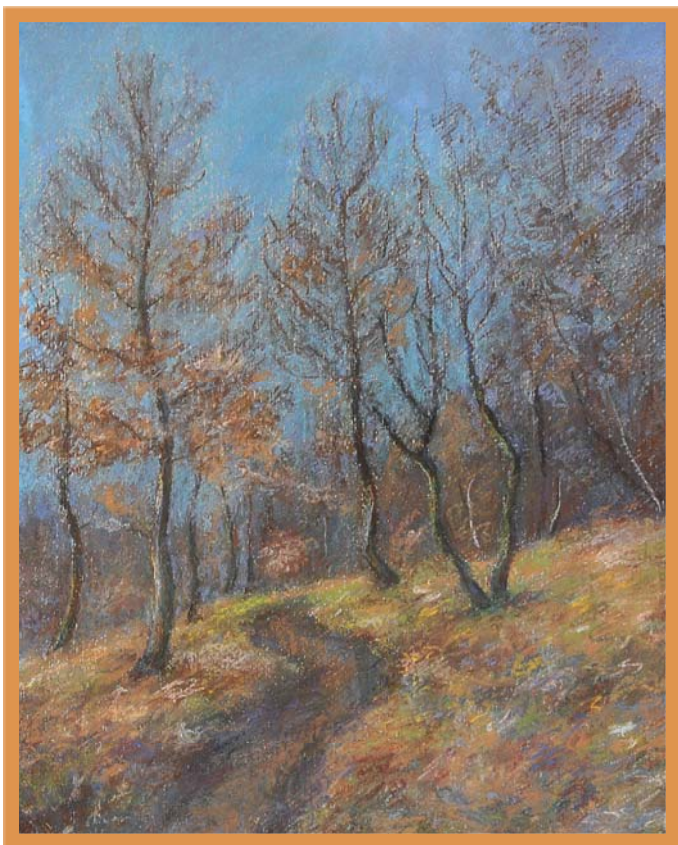
Enesén a katolikus templomban található az általa készített Krisztus koporsó, a temetőben testvére szobra, s a falubeli kedves ismerősöknél festményei.

Füsi Andrásné

ÉLŐ ATTILA

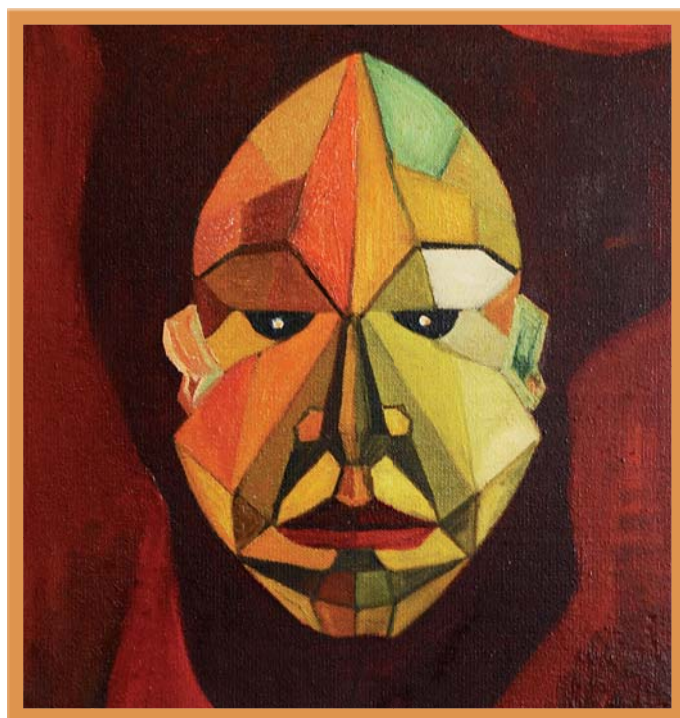
Tíz éve költöztek Enesére, családjával a Csalogány utcában él. Általános iskolás korától foglalkoztatta az alkotás, a rajzolás. Mindezt családi örökségként fogalmazza meg, hisz a szülők és nagyszülők szintén alkotó emberek voltak. Édesanyja Békési Leó festőművésznél tanult. Élő Attila több évig képezte magát a győri Barabás

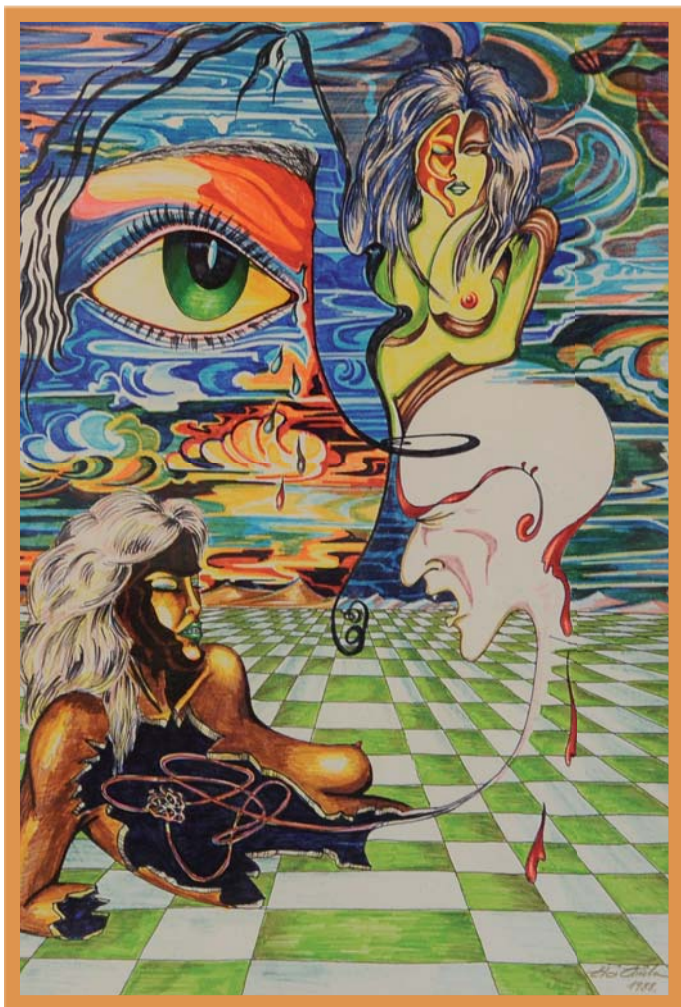
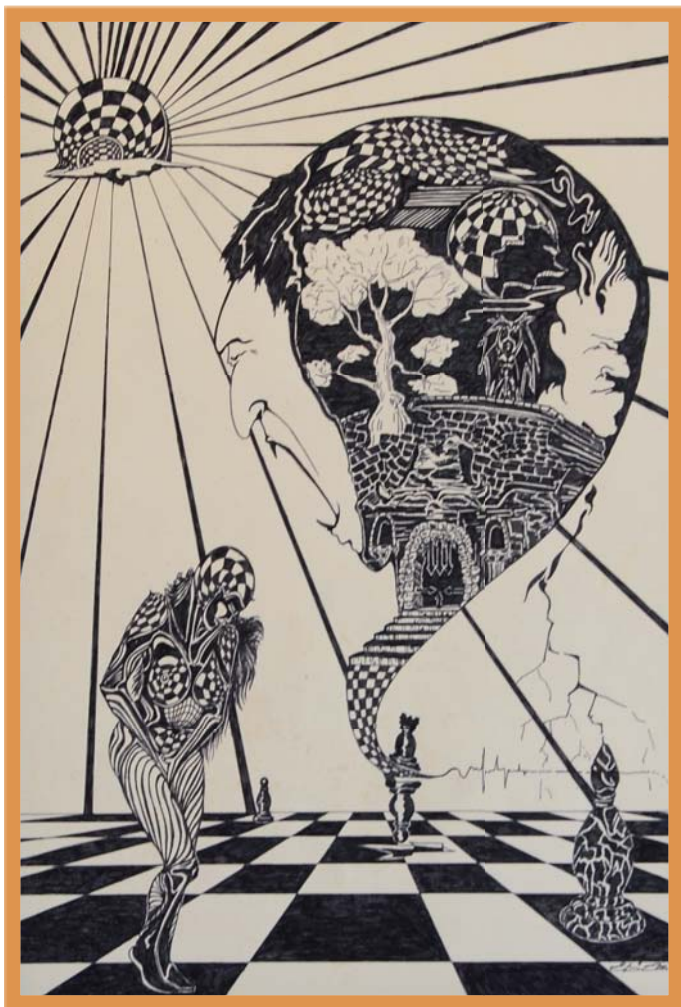
Lászlónál. Akkoriban képeit temperával és szénrel készítette. Az olajjal való munkát később autodidakta módon sajátította el. Ma egy modern anyaggal, akrillal dolgozik. Már, ha van ideje.

Legtöbb művét barátoknak készítette vagy elajándékozta. Voltak saját elképzelései, azokat próbálta megvalósítani.

A festéssel hobbi szinten foglalkozik, kedvenc témái szürrealisták.

Otthonában, a gyerekszobában festett meg – egy, természetesen gyerekekhez szóló – jelenetet. Több tucat alkotást mondhat magáénak. Kiállítására még nem volt, az enesei óvodában tablót készített és a betlehemhez rajzolt, festett.

JAKAB KATALIN

2002 óta él Enesén, a Kossuth utcában. Nagyváradról települt át Magyarországra. Szülővárosában képzőművészeti középiskolába járt, ahol festészetet és szobrászatot tanult.

Az iskola diákjainak alkotásait bemutatták Bukarestben, ahova az ő rajzait is kiválogatták. Középiskolás idejéből

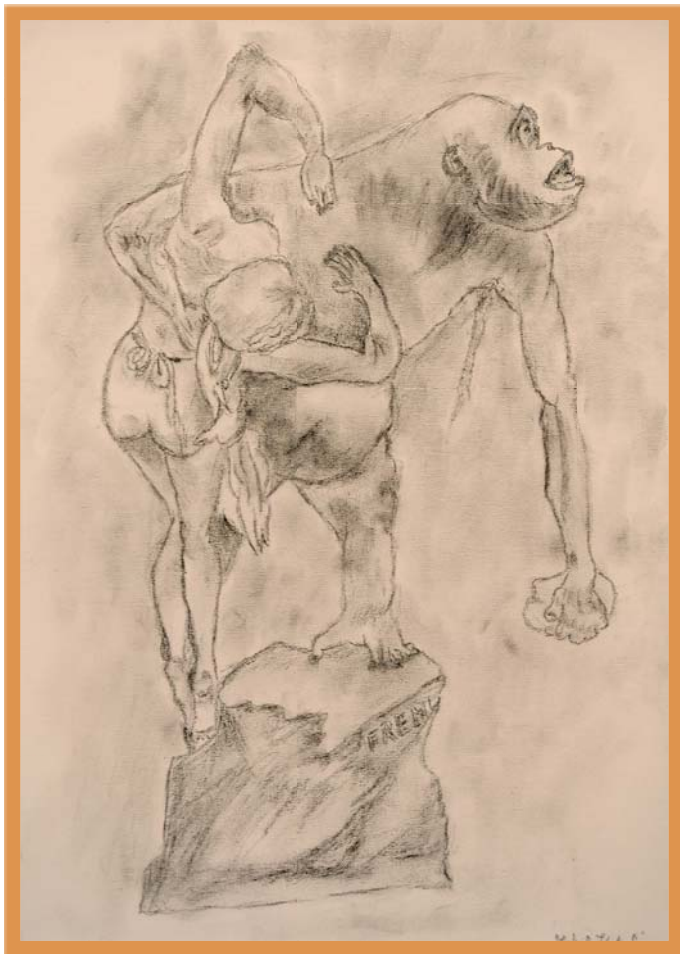
megőrzött pár munkáját. Elsősorban ceruzával és vízfestékkel dolgozott s mind a mai napig ezek a meghatározó technikák. Pár alkalommal olajjal is próbálkozott, de ez viszonylag költséges része a műalkotásnak. Elsősorban saját örömeire készített képeket. Elmondása szerint a családban van érzék a mű-

vészetek iránt: édesanyja verseket és novellákat ír.

Gyakran előveszi füzetét, ha megérinti az ihlet és elkezd rajzolni. Kedvenc témái: a virágok és a természet. Ezek állnak hozzá a legközelebb, bár igazából mindent szívesen rajzol.

KOCSIS SZABOLCS

Már gyermekkorában szívesen vett ceruzát a kezébe, később kedvenc időtöltésévé lett a rajzolás. Mindebben valószínű családi indíttatás is szerepet játszott, hisz a kézügyesség „benne van a rokonságban”. Szeretett volna művészeti iskolában tovább tanulni, de – sajnos – ez az álma nem vált valóra. Iskola nélkül, önképzéssel jutott el mai tudásához. Kezdetben képek-ről, könyvekből vette témáit, majd saját elképzeléseit öntötte formába.

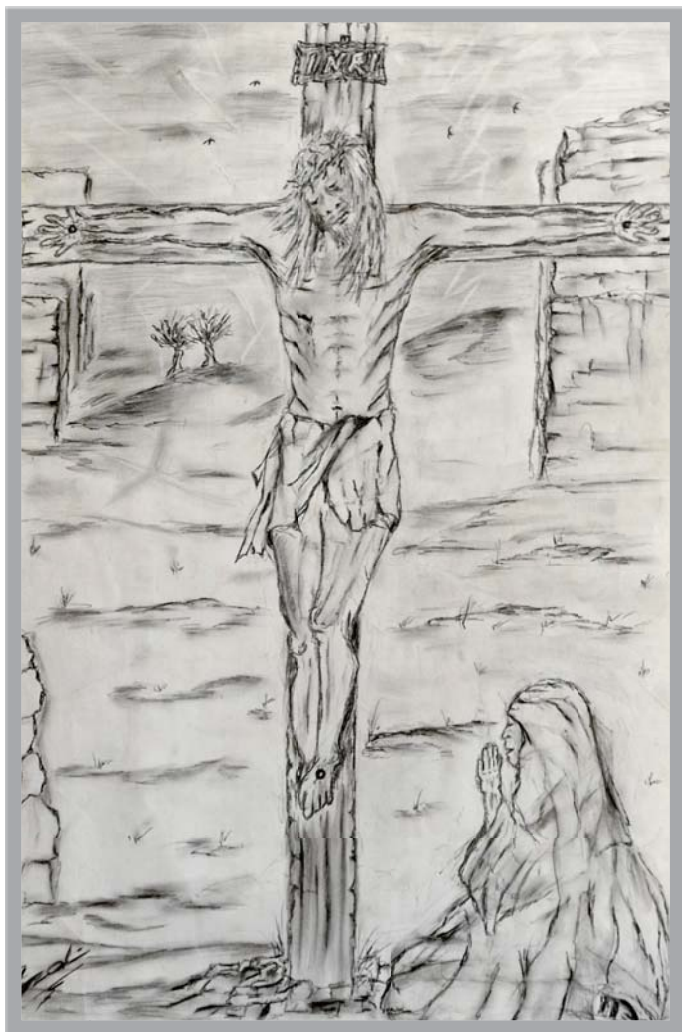
Az alkotást grafitval kezdte, üvegfestményekkel is próbálkozott. Szénceruzával folytatta az alkotást, ezek a munkák közelebb állnak hozzá – jobban lehet árnyékolni a műveket. Olajjal még nem próbálkozott.

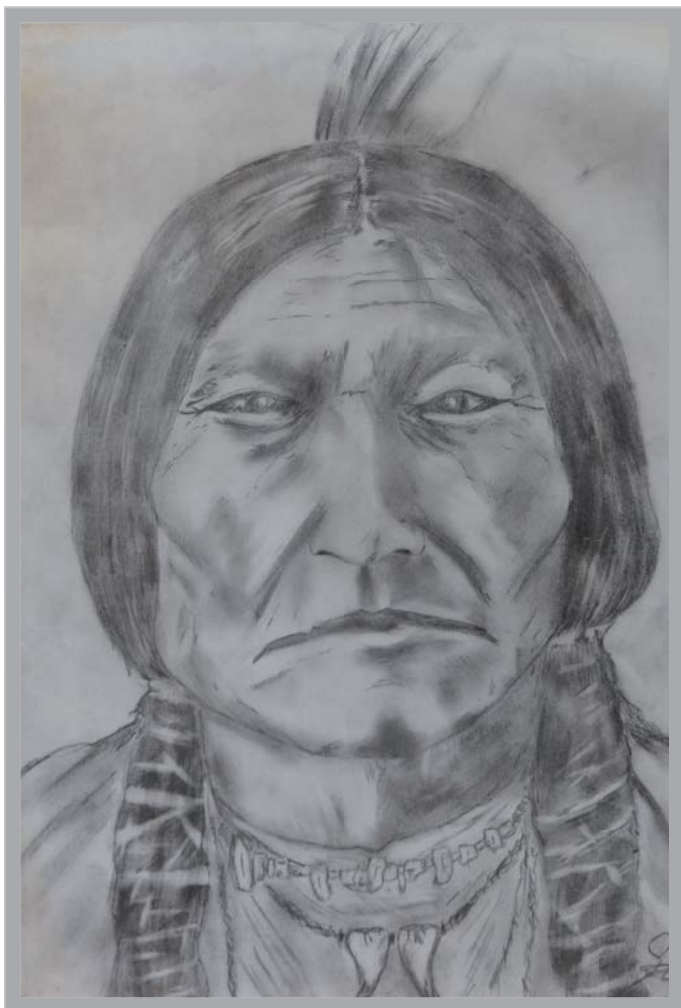
Mintegy 70-80 alkotással büszkélkedhet, legtermékenyebb időszaka 2005-2010 közötti évekre tehető. Bár korábbi időszakból is van munkája. Egyik utolsó alkotása – Az Utolsó vacsora értelmezése –

a legkedvesebb önmagának. Ezt három-négy napig készítette.

Az érzés, a pillanat, az ihlet központi helyet foglal el az alkotás folyamatában. Kedvenc témái közül a táj-hegyek-tó világát említi ill. azokat, melyekhez személyes kötődése, emlékei fűződnek – enesei templom, parasztházak.

Önálló kiállítása volt 2010 októberében az enesei kultúrházban.

PATAI ZOLTÁN

Patai Zoltán 2011-ben kezdett komolyabban foglalkozni a festéssel. Első próbálkozása 16 évvel ezelőtt történt – egy fertődi rokon biztatására kóstolt bele a művészetbe.

Az akkori első lépéseket nem követék újabbak. Olajfestményeken fejezi ki önmagát. Több órás kísérletezés után látja, lesz-e folytatás, kerek egészzé formálódnak-e az ecsetvonások. A rossz-

szabb napokon nem érdemes folytatni a munkát. Sok függ a hangulattól, érezni kell a színeket is.

Szívesen fest tájakat, van amikor a szomorúbb őszi hangulat fogja meg. Közel állnak hozzá a mediterrán utcarészletek – ott a vidám színek dominálnak.

Soha nem készít másolatot, legalább egy-egy részletet megváltoztat. Ha jön az ihlet, maga találja ki témáit. Folyama-

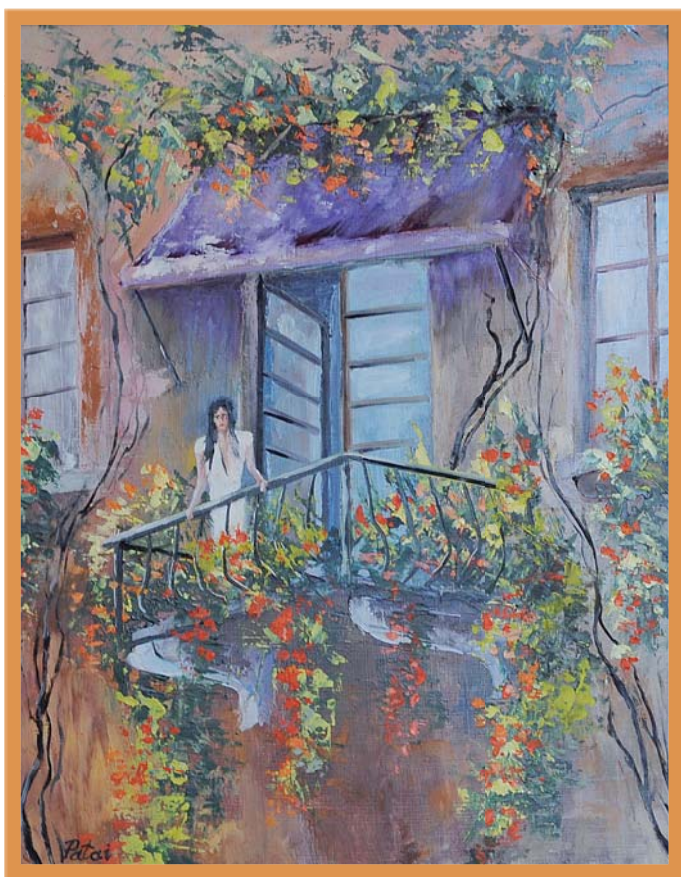
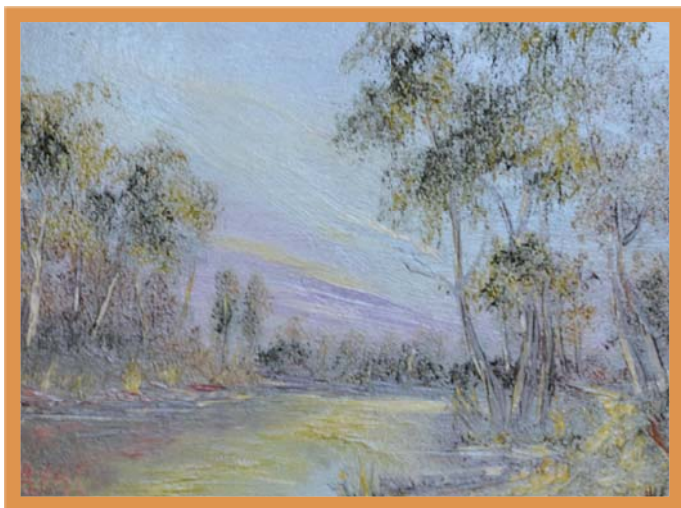
tosan képezi magát, antikváriumban, könyvesboltban vásárol festéssel foglalkozó könyveket.

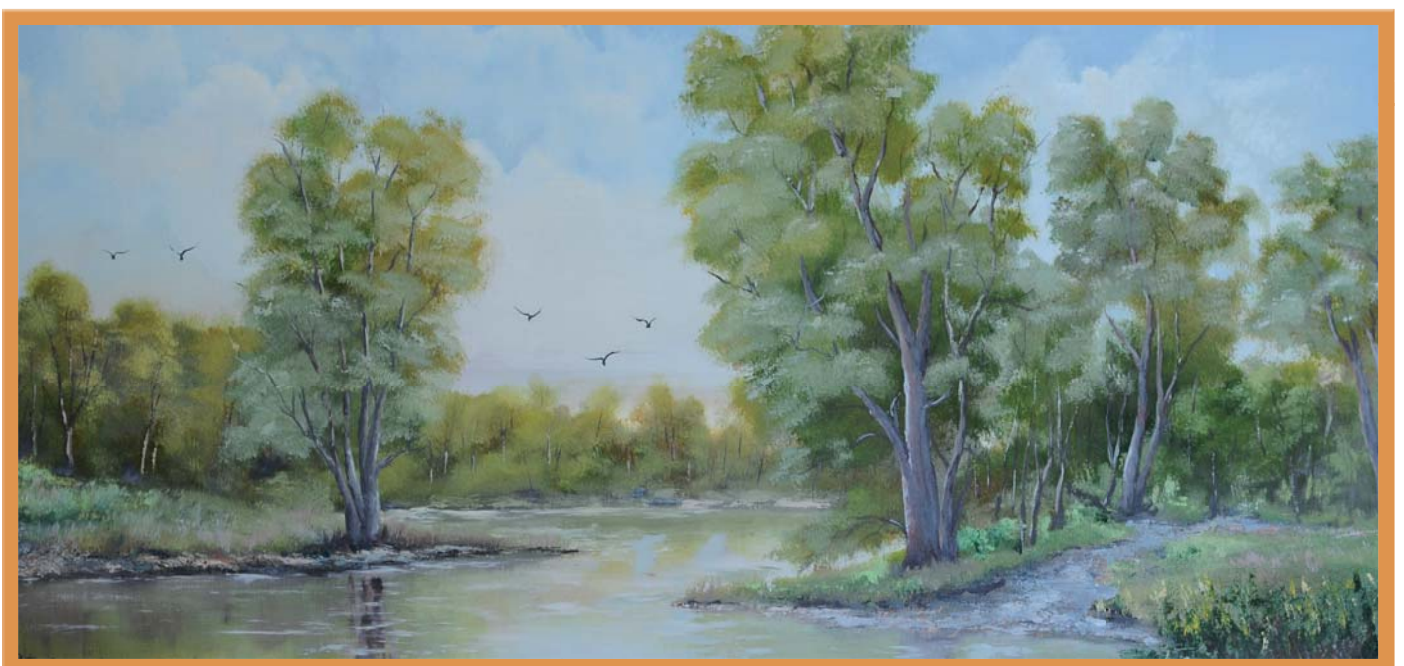
„A festészet erőt, lendületet ad. Kikapcsol. Ha festek, sokszor hallgatok komolyzenét” – vallja Patai Zoltán.

Két önálló kiállítást mondhat magáénak. Az elsőre Enesén 2013. júniusában a Hagyományok Napján került sor, a másodikra Fehértón, a falunapon.

RATATICS GÁBOR

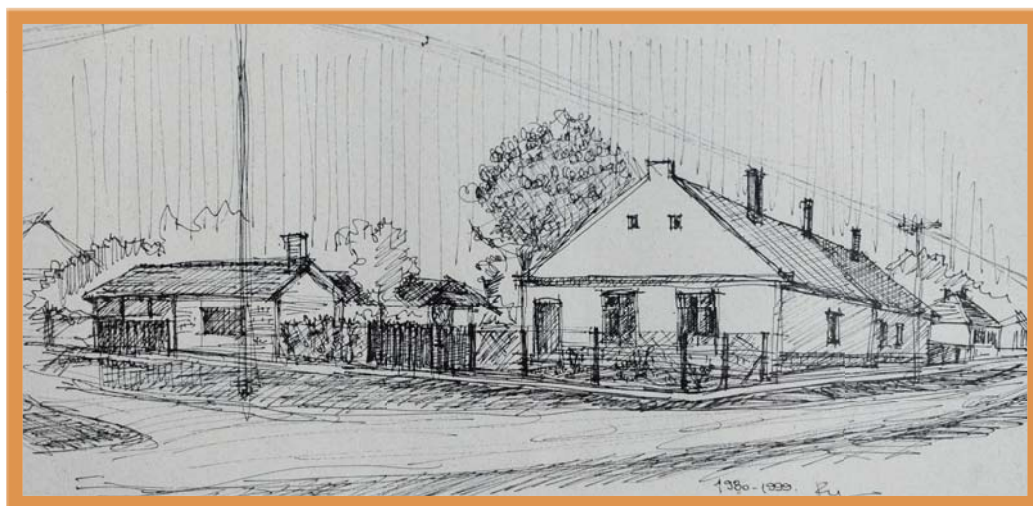
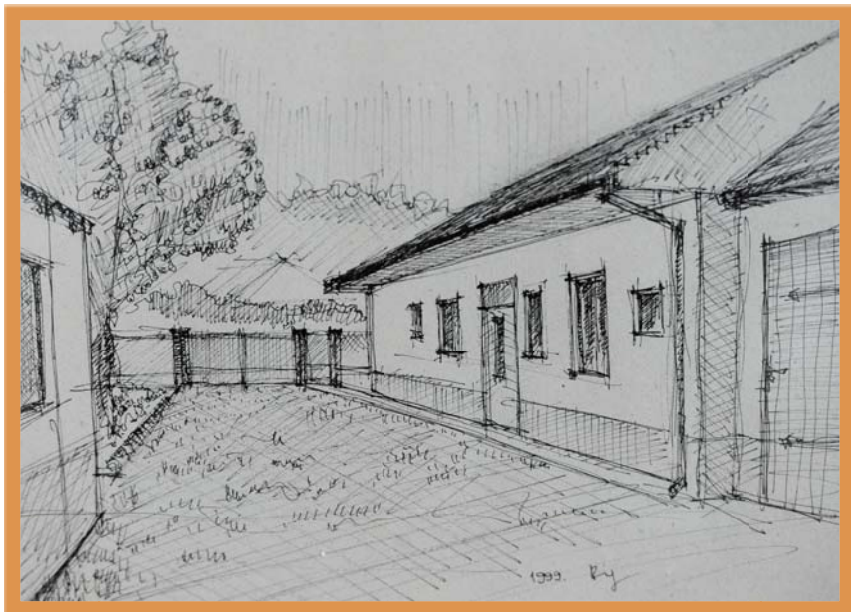
Érdeklődése a rajz, a művészet iránt már óvodás korában megmutatkozott. Szívesen vett ceruzát a kezébe. Általános iskolásként tagja volt a rajz szakkörnek. Halványan emlékszik rá, hogy egy rajzát – egy macit – elküldték Szegedre, egy országos rajzversenyre.

A későbbiekben – előbb Hild-es diákként, majd műszaki egyetemistaként – sokat kellett rajzolnia. A grafika áll közel hozzá, hisz munkája is jórészt a ceruzához kötődött – ezen a téren tett szert nagyobb gyakorlatra. Kipróbálta magát tusrajzban és temperában. Olajjal soha nem kísérlete-

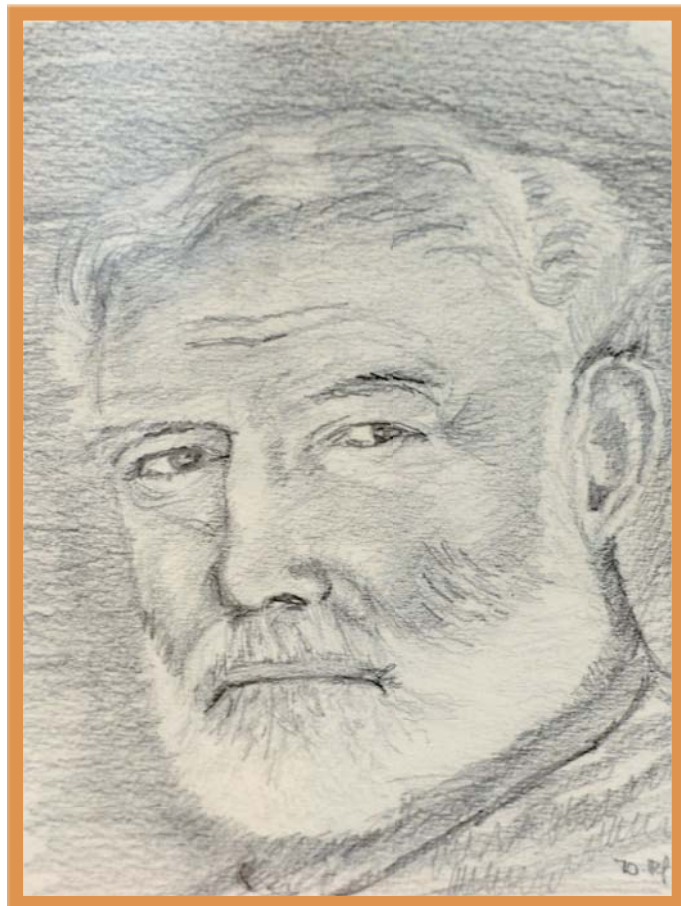
zett. Alkotásai sokszor menet közben alakulnak, a véletlen, a pillanat sokat alakít és határoz meg. Egyetemista barátairól több arcképet készített, de megörökítette Fischer Annie-t és Hemingway-t is.

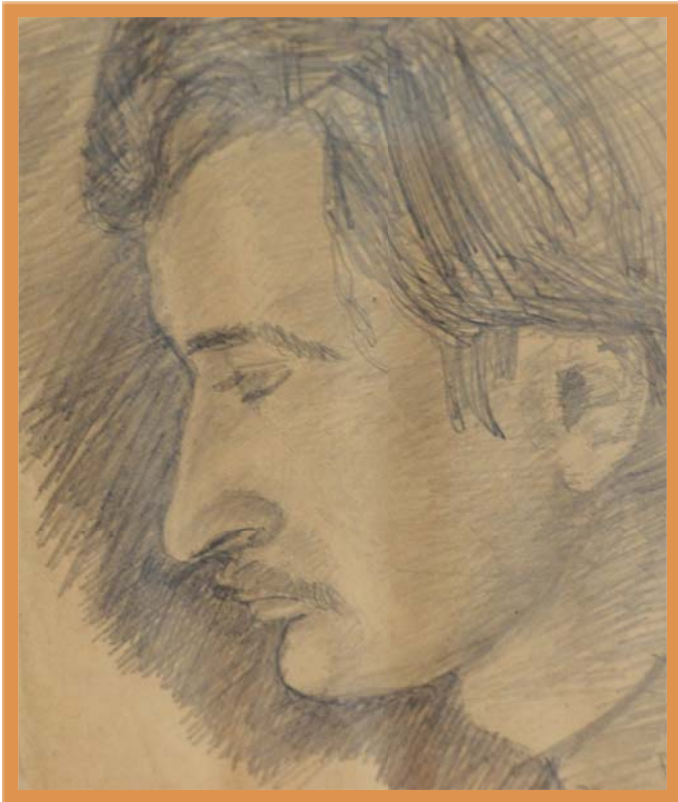
Készített művészi fotókat ill. munkájához köthető rajzokat.

Az Egyetem után hátrébb szorult a művészi véna, idejét a család és a munka kötötte le. Nyugdíjas éveiben ismét „megszólította a Múza”, azóta gyakrabban alkot. Egy-egy ötlet hamar testet ölt. Kollégáival, a munkahelyén már volt kiállítása.

SÁNDOR ERNŐ

Első festményét családi indíttatásra készítette. Nagynénje férjének alkotását csodálta meg s talán 19 éves lehetett, amikor első művét megmutatta az érdeklődőknek.

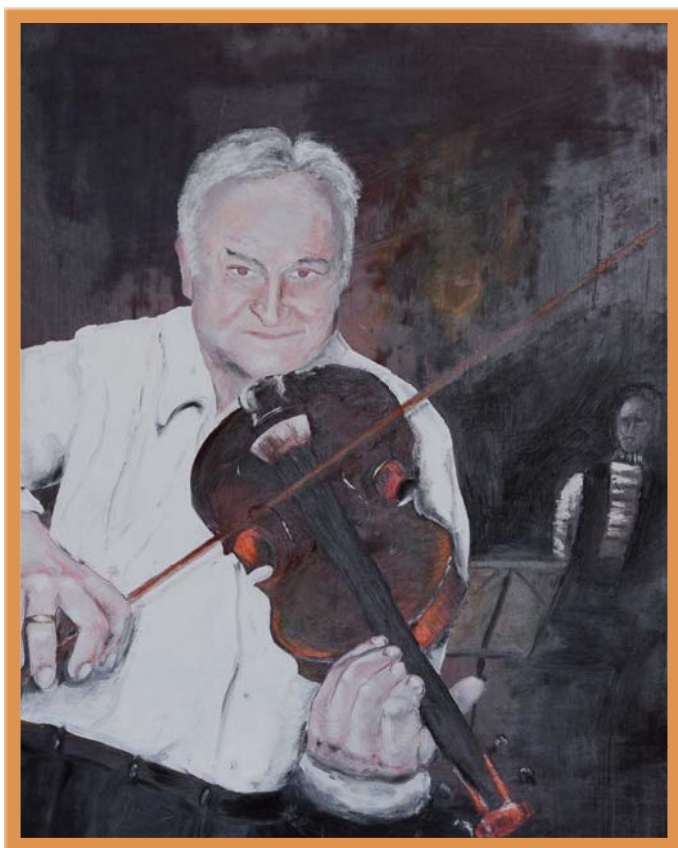
Hosszú ideig nem fogott ecsetet a kezébe. Egy erdélyi út – 1993 őszén – inspirálta alkotásra. A csíkszentmihályi templom annyira megihlette, hogy két-

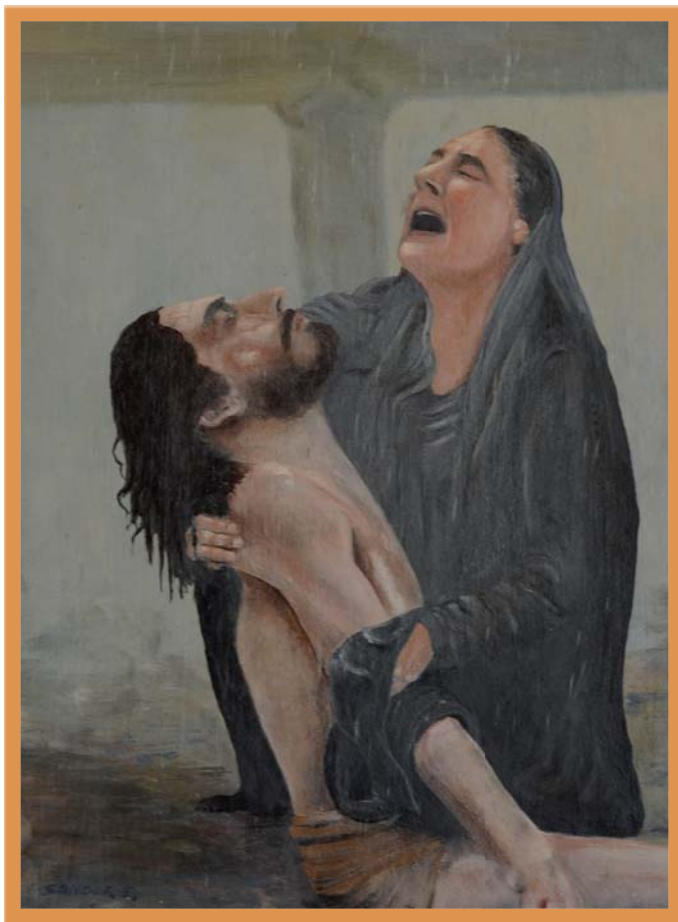
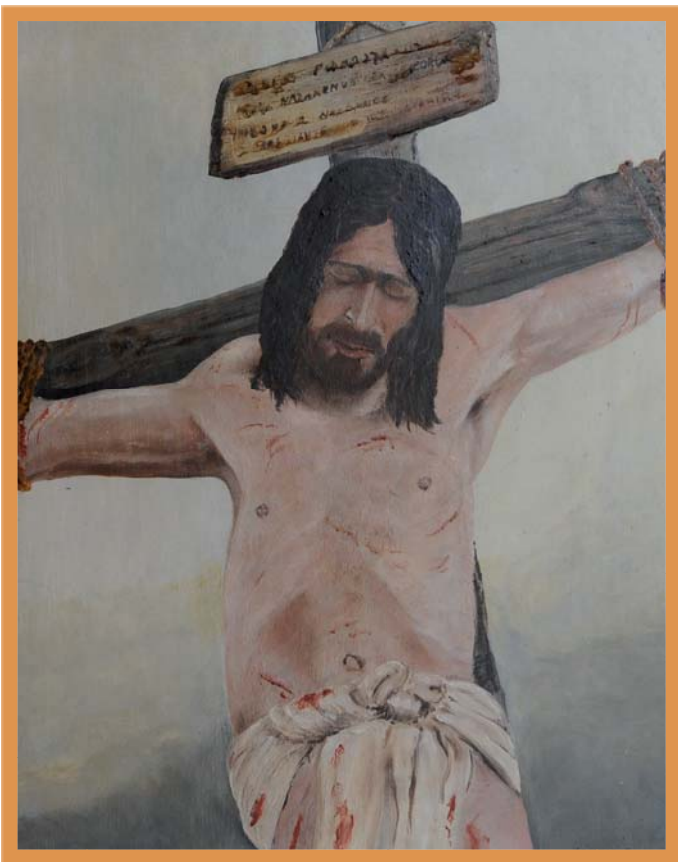
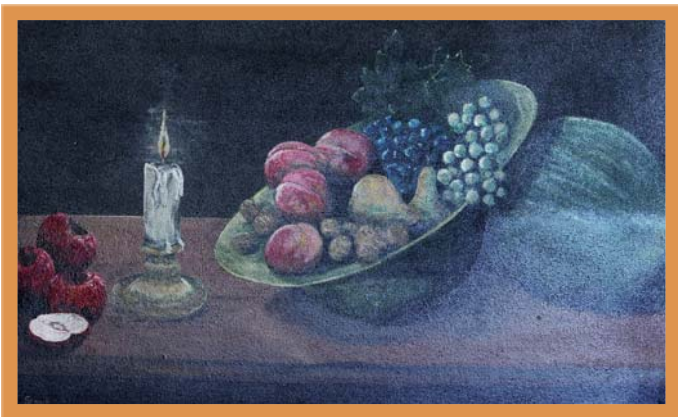
szer is megfestette. Általában fotóról fest, nyugodt helyre és légkörre van szüksége az alkotáshoz. Sajnos a rohanó hétköznapok az utóbbi időben mindezt egyre kevésbé teszik lehetővé.

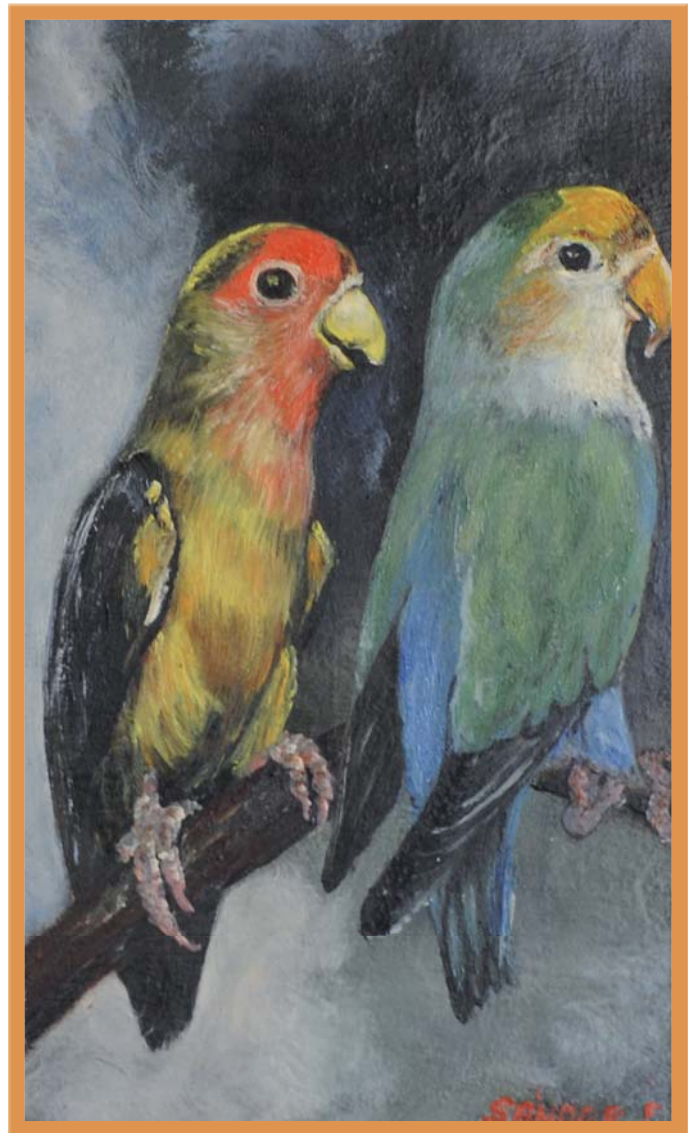
Mintegy 30-40 festménye lehet. Munkáiból ajándékozott az enesei iskolának (egy 1956-os ihlettségű festményt), a hivatalban szintén falra akasztották két alkotását.

A 2002. évi falunapon lányával – Lindával – közösen állítottak ki, Kapuváron a Szent Kristóf étterembe betérők dicsérték keze munkáját.

A folytatásra érez késztetést, közel áll hozzá a modern vonalvezetésű stílus. A „szent–szentek” témakör is megérintette. Mindkét enesei templom őrizi a Sándor Ernő-i ecsetvonásokat.

SÁNDOR LINDA

Tehetsége már az általános iskolában megmutatkozott, több rajzversenyen szerepelt sikerrel. Vasaló nő címet viselő rajzával díjat nyert. Abban az időben kizárólag ceruzával alkotott.

Középiskolában nyelvi tagozatra járt, ezért a művészet háttérbe szorult, lényegében nem foglalkozott vele.

Érettségit követően Barabás László iskoláját látogatta két éven keresztül Győrben. Kezdetben festményeket másoltak, majd sorra vették a különböző technikákat: rajz-szén-akvarell-olaj következtek egymás után.

A Barabás-iskola diákjai közös kiállítást rendeztek a győri Petőfi Sándor Művelődési Házban.

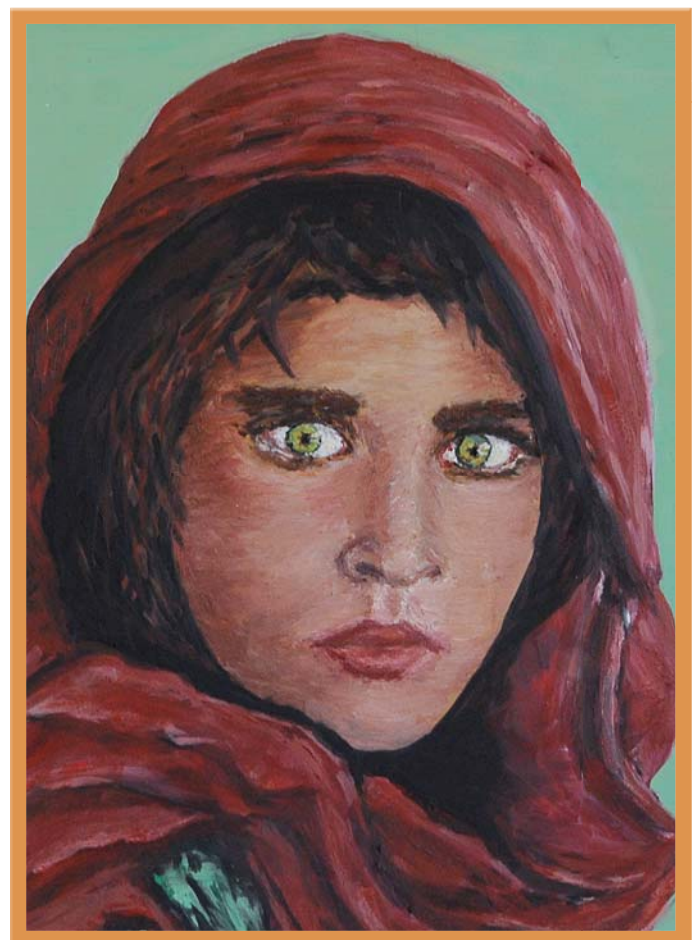
Az Enesei Falunapon – 2002-ben – édesapjával volt közös kiállítása a kultúrházban. Mintegy 30 olajfestménye lehet, de szénrajzaiból is őrzött meg. Olajfestményein néha festőkéssel dolgozott s nem ecsettel vitte fel az olajat a vászonra.

Kedvenc technikái az olaj és a szén, legszívesebben portrét készít – igaz, az a legnehezebb, hiszen lelket is kell adni a vonalaknak. Megfogják a tájak, a modern művészet is – de az absztrakt távol áll tőle. Természetesen – a másolatok mellett – saját elgondolásai alapján szintén alkotott.

Az enesei kiállítás óta nem vett ceruzát vagy ecsetet a kezébe. Reméli, a jövőben több ideje lesz s tervezi, hogy visszatér a művészethez – alkotáshoz.

ENESEI ALKOTÓK III.

2014. október 22. (szerda) 18.30 óra

KULTÚRHÁZ – MEGNYITÓ

A KIÁLLÍTÁS MEGTEKINTHETŐ:

október 23. csütörtök 10–12 óráig

október 24. péntek 14–16 óráig

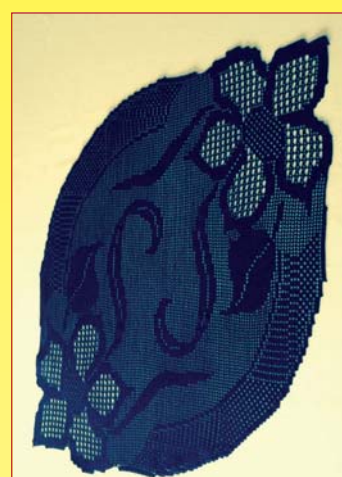
október 25. szombat 10–12 óráig

Füsi Andrásné, Élő Márta,
Polgár Gyuláné, Márkus Tamásné,
Csapóné Saller Csilla,
Hajzer Istvánné

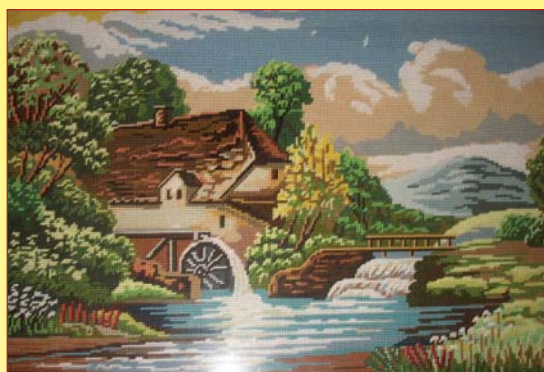
Rostásné Patyi Kata

Horváthné Matkovics Rita

Preiner Ottóné

Fincza Jánosné

Stoiber-Vass Éva

Szeretettel várunk minden érdeklődőt!

A Kiállítók és Enese Község Önkormányzata

ENESEI FOLTVARRÓK

2003-ban alakult meg a csoportunk 6 fővel, akik közül még ma is 4-en tagok. Célünk a szabadidő hasznos eltöltése, alkotási vágyunk kielégítése, barátságok kialakítása, anyagok hasznosítása, örömszerzés a saját készítésű ajándékokkal.

Jelenleg 10 fő a taglétszám. Nyitottak vagyunk, kapcsolatot tartunk több foltvarró csoporttal. Látogatjuk a kiállításait, részt veszünk közös foltvarrásokon. Az új technikákat készségesen megismertetjük egymással. Segítő, összetartó cso-

portot sikerült kialakítani az évek során. A nyár folyamán 3 községben is bemutatkozhattunk nagy sikerrel: Dunaszeg, Fehértó, Lébény. Ezt követi majd Enesén a hagyományos adventi kiállításunk, ahol a legújabb munkáinkat ismerhetik meg az érdeklődők. Az önkormányzat anyagilag, s erkölcsileg is támogat bennünket. Cserébe az intézményeket megajándékozunk évente egy-egy foltos munkánkkal, amit örömmel fogadnak. Sokszínű a csoport, mindenki másban kiemelkedő, s abban

hagyjuk is egymást érvényesülni. Foltvarróink a kézimunka többi ágában is jeleskednek: kötés, hímzés, horgolás, makramé, szövés, de a patchwork a „kézimunkák királynője”, mert ebbe beleépíthető a többi kézimunka készítése is. A kreativitás, a türelem, az anyagok szeretete mindegyik munkának fontos kelléke.

A szeretetet, a békét, a nyugalmat teremtjük meg környezetünkben, reméljük, hogy még sokáig!

Füsi Andrásné, klubvezető

CSAPÓNÉ SALLER CSILLA

2003 óta, kezdetektől fogva lelkes foltvarró, a rózsakészítés mestere. Nagyon precíz, pontos. Mesterfokon végzi az aprólékos, sok figyelmet, jó színérzékét kívánó munkákat. Mindig lehet rá számítani.

A japán hajtogatós mintákat kedveli leginkább, de vannak még más kedvenc technikái is, amit az új foltvarróknak szívesen meg is tanít.

ÉLŐ MÁRTA

10 éve tevékeny foltvarró. Ő a legnagyobb barkácsoló, szerelő a csoportban. A Net-en is gyakran talál szép dolgokat, s azt azonnal megcsinálja, s megmutatja nekünk. Nagyon kreatív, jó ízléssel segíti a közös munkák elkészítését. Nagy szüksége van a jelenlétére, mert mindig új, praktikus dolgokkal ismertet meg bennünket. Gyönyörűek az articsókái.

FÜSI ANDRÁSNÉ MARGIT

Alapító tag, s a Foltvarró Klub vezetője 2003 óta. Folyamatosan képezi magát tanfolyamokon, Net-en, hogy a csoportnak ötleteket adhasson. A jó közösség kialakítására törekszik. A Magyar Foltvarró Céh tagja 8 éve. Vállalja a kiállítások megszervezését, lebonyolítását. Igyekszik a készítendő munkadarabokat előre megvarrni, s Net-en közli a hozzá szükséges anyagokat, hogy ne legyen üresjárat a foglalkozásokon. Ha kell, az írásbeli anyagokat sokszorosítás után rendelkezésre bocsátja.

HAJZER ISTVÁNNÉ MARIKA

Kis megszakításokkal 2003 óta foltvarró. Lelkes alapító tagként került a csoportba.

Ügyeskezű, minden új dolog érdeklő, s addig nem nyugszik, míg meg nem csinálja.

Sorozatban gyártja az unokáknak a takarókat, párnákat, táskákat, de nem feledkezik meg a többi családtagról sem. Sok szép anyaggal örvendezteti meg a csoportot. Készségesen segít a kiállítások megrendezésénél.

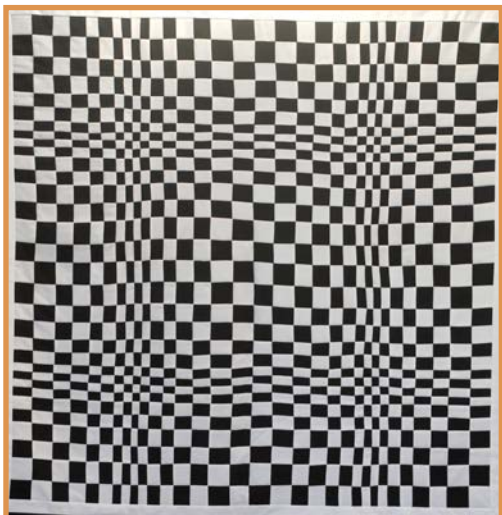
POLGÁR GYULÁNÉ MARIKA

2003 óta foltvarró. Már a kezdetektől fogva a játékos, ötletes feladatok kedvelője, hiszen óvónő szakmája, s nagymama mivolta is erre készíti. A gyermekrajzok, s hímzések alapján párnákat, játékokat készít, s ad a csoportnak is ötleteket. Szívesen, érdeklődéssel tanulja az új technikákat, s főleg a használható, praktikus dolgokon alkalmazza. A kiállítások megrendezésénél mindig számítani lehet rá.

MÁRKUS TAMÁSNÉ GABI

9 éve foltvarró. Szereti a kihívásokat. A legnehezebb foltmunkákat is vállalja (lásd: Vasarely kép), s megcsinálja igényesen, szépen. Varrónő szakmája megkönnyíti a foltvarrás technikai munkáit, de a csoport tagjait is beavatja ezekbe, amit mindnyájan szívesen vesznek, hiszen szükség van rá. Gyakran vállalja a legnehezebb feladatot, a közösen készített képek összeállítását.

ROSTÁSNÉ PATYI KATA

Mindig is szívesen kézimunkáztam: varrtam, kötöttem, horgoltam családtagjaimnak, vagy csak a magam gyönyörűségére, ha időm engedte.

A véletlennek köszönhetően 3 évvel ezelőtt ez egy kicsit megváltozott. Lányoméknak egy ismerős család kisfiát szeretnék volna megajándékozni kedvenceivel a Jarmies-okkal, de sehol nem tudták megvásárolni. Arra gondoltak, talán én elvállalom a készítésüket. Rövid gondolkodás után megszülettek a vázlatok, majd elkészültek a kis Csillagocskák. A szülinapi fotók megnyugtattak, hogy sikerem volt, az ünnepelt örült! Ma már a rokon gyerekeken kívül, a „Meska” segítségével, nagyon sok kisgyerek játszhat, aludhat az általam készített figurákkal.

Unokáim születése óta más „kedvencek” készítésével is megpróbálkoztam. Valamennyi kellemes tapintású, könnyen kezelhető anyagból készül, nincs rajtuk

baletet okozó (lenyelhető) alkatrész. Örömmel értesültem a kiállításról, hiszen az alkotás örömét csak fokozza, ha többen osztozunk rajta...

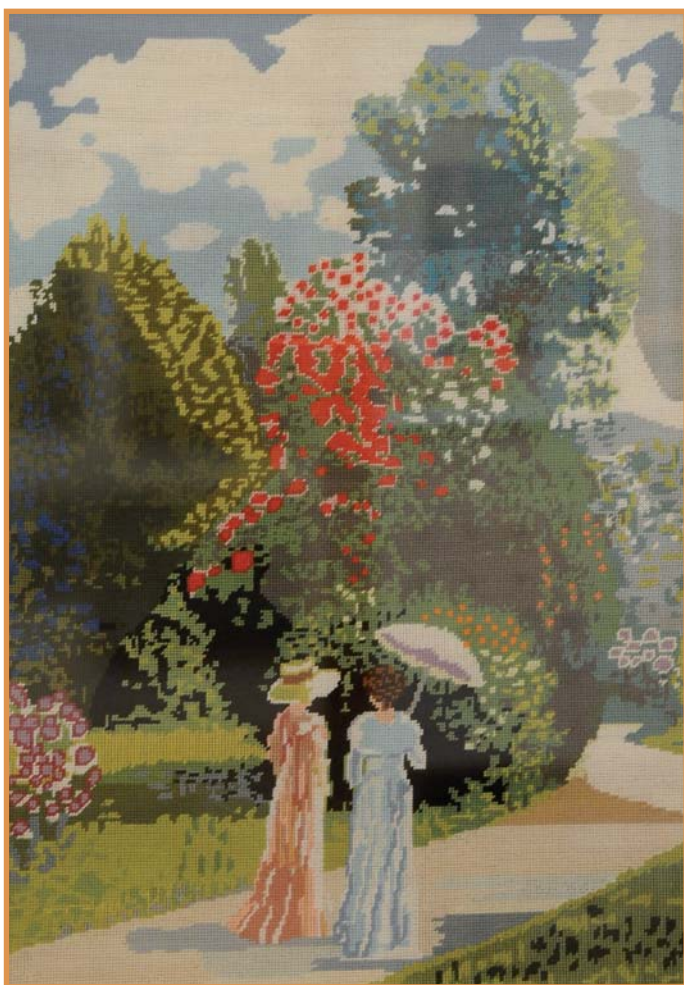
PREINER OTTÓNÉ

Kisgyermekkorom óta nagyon érdekelnek a kézimunkák. Olvasgattam az akkor divatos konyhai falvédők sorait, és később magam is gyakran hímeztem. Aztán jöttek sorban az éppen aktuális divatnak megfelelő kézimunkák: kötés, horgolás, subaszőnyeg, makramé készítése. Ez utóbbi egy nagyon „kacifántos” csomózási technika, faliképek, virágtartók készültek így. Házasságkötésünk és első lányunk

megszületése után nem tudtam bejárni dolgozni, mivel a velünk együtt lakó idős nagyszüleimet gondoztam. Ebben az időben a csornai Háziipari Szövetkezet számára hímeztem mint bedolgozó – több, mint egy évtizeden keresztül. Később, aktív dolgozóként kevesebb időm jutott a kézimunkázásra, de azért folyamatosan készültek akkor is – leginkább a család számára – kézimunkák.

Nyugdíjba vonulásom után kezdtem el foglalkozni a gobelin készítésével, ami nagyon munkaigényes, komoly odafigyelést igénylő munka. Csodálatosan leköt, mindig új ötleteket ad. Ma, 73 évesen 23 db kisebb-nagyobb kép elkészültének örülhetek. Természetesen ezen kívül lányaimnak, unokáimnak készítettem ilyen ajándékokat. Örömmel tölt el, hogy a sok más munka mellett ma is ilyen eredményes, tevékeny életet élhetek.

HORVÁTHNÉ MATKOVICS RITA

2003 óta élek Enesén. A kézimunka szeretetét édesanyámtól és nagymamáimtól hoztam. Amikor van 10 perc szabadidőm, akkor is szívesen veszem kézbe az éppen aktuális munkámat. Eleinte gobelin képeket varrtam, de később a keresztaszemes varrás ragadott magával. Legújabb hobbim

a horgolás. Általában terítőket és lakásdekorációt készítek. Lányomnak is próbálom átadni a kézimunka szeretetét, úgy érzem jó úton haladunk. Bízom benne, hogy egyre többen ragadnak kötő-horgoló- és varrotűt a kezükbe, hogy örömeiket leljék a kézimunkában.

VARGA ATILÁNÉ ANITA

Gobelinnel akkor kezdtem foglalkozni, mikor beköltöztünk a házukba. Ugyanis ismerősömnél láttam szép, kézzel varrott képeket, és annyira megtetszettek, hogy elhatároztam: én is ilyen képekkel fogom díszíteni a házukat. Az első gobelint a férjemtől kaptam karácsonyra, ami még viszonylag kisméretű volt. Majd ezek után már egyre nagyobb képeket varrtam és a gyermekünk szobáját is ilyen kézzel készített gobelinnel díszítettem. Így kezdődött ez a hobbi, sajnos nagyon kevés a szabadidőm, ezért ma már kevesebbet tudok kézimunkázni.

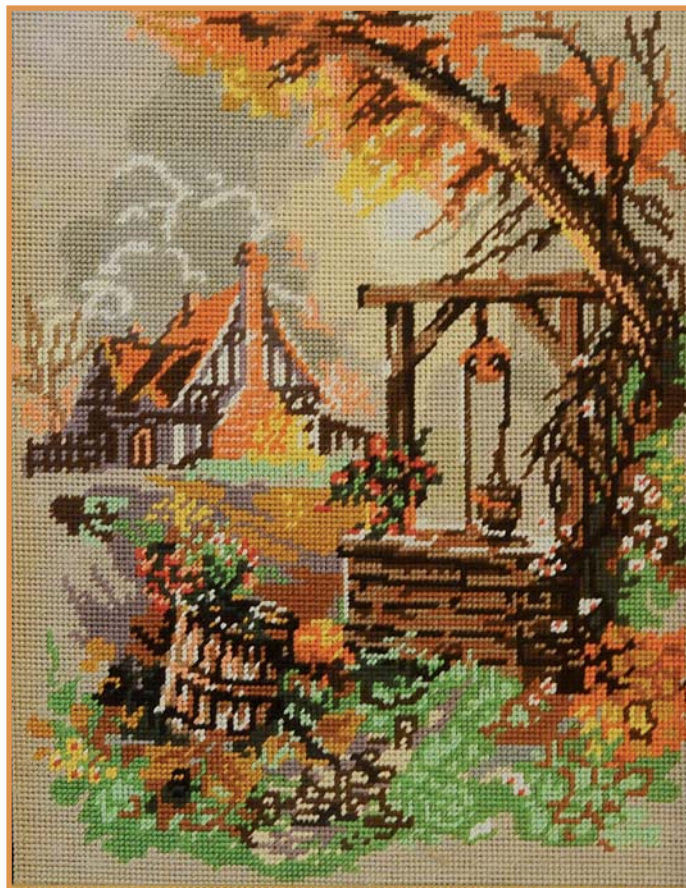

FINCZA JÁNOSNÉ ZSUZSA

Gyermekkorom óta nagyon szeretek kézimunkázni. Gyermekeimnek sokat kötöttem, eleinte csak sima-fordított mintákat, később már próbálkoztam egyéb mintákkal. A gobelint először egy bolt kirakatában láttam meg, aztán én is kipróbáltam. Kezdetben csak kisebb darabok kerültek ki a kezeim közül, később megpróbálkoztam nagyobb képekkel is, mint pl. tájképek, virágos képek... Aztán jöttek a párnák, amiből több fajta is készült. Közben a lányaim szintén beletanultak, de sajnos a munka és a férjem halála után egyre kevesebbet foglalkoztam a Gobelin-varrással, így a mai napig van félbe hagyott képem... A kiállításon bemutatott darabok közel tíz éves munka eredményei.

STOIBER-VASS ÉVA

2007-óta élek Enesén. Kézimunka szeretetét édesanyámtól örököltem. Gyermekkoromban mindig alkotott valami újdonságot. Így aztán folyamatosan azt láttam, ha van egy kis szabadideje, alkot valamit. Kamaszkoromban a kezembe akadt az egyik keresztzemes könyve. Nagyon megtetszettek a könyvben szereplő minták és édesanyám segítségével nekikezdtem az első alkotásomnak. Tetszett ez az eljárás, szép dolgokat lehet díszíteni keresztzemes mintával. Először

faliképeket, majd terítőket, párnákat, törölközőket készítettem. Teljesen beleszerettem és az életem részévé vált - ha volt/van egy kis szabadidőm kézimunkáztam/-om. Enesén Fűsine Margit néninél ismertem meg a foltvarrás technikáit. Utána évekig csak ezt csináltam. Majd jött a horgolás, amit szintén édesanyám tanított meg nekem. Manapság váltogatom a technikákat. Ha látok valami szépet és megtetszik, akkor azt megpróbálom elkészíteni.

ENESEI ALKOTÓK IV.

**Podmaniczkiné Marika babái a Babaházból
A KIÁLLÍTÁS MEGNYITÓJA:
2014. december 19. 17 óra, a kultúrházban**

A KIÁLLÍTÁS MEGTEKINTHETŐ: 2015. JANUÁR 31-IG

Szeretettel várunk minden érdeklődőt!

A Kiállító és Enese Község Önkormányzata

MÚLT ÉS JELEN

Az, hogy 2015 januárjában kiállítok itt Enesén, soha nem érzett szorongással tölt el. Több heti fáradtságos készülődés után, végignéve a termen, sok-sok emlék jutott hirtelen eszembe. Sokszor sok helyen volt már kiállításom, de ez itt most más. Ezt az érzést még sosem éltem át. Szinte nem hiszek a saját szememnek. Tudtam mindig az évtizedek alatt, megszámlálhatatlan gyűjteményem van. Saját magam is készítettem babákat.

Egyszerre szomorú és boldog dolgok toltak fel a lelkemben. Hisz ez itt évtizedek munkája, gyermekkorom óta, már általános iskolában kezdődött. Győrben jártam az általános iskolát. Kézimunka tanárom figyelt fel rá óráin: mindig jókedvvel és szorgalommal töltöttem az időt. Először csak kis könyvjelzők, könyvborítók, apró keresztesemes hímzések voltak a feladatok. Gyorsan és szépen kerültek ki kezem közül munkáim. Így rövid idő után feladatként kaptam, hogy osztálynaplók vászon borítóira népi hímzést varrjak. A sikerek segítettek az életben. A hímzés és más technikák elsajátításával sokszor gondolatban eljátszottam vele, ha minden munkám egymás mellett láthatnám, vajon mekkora terület kellene hozzá.

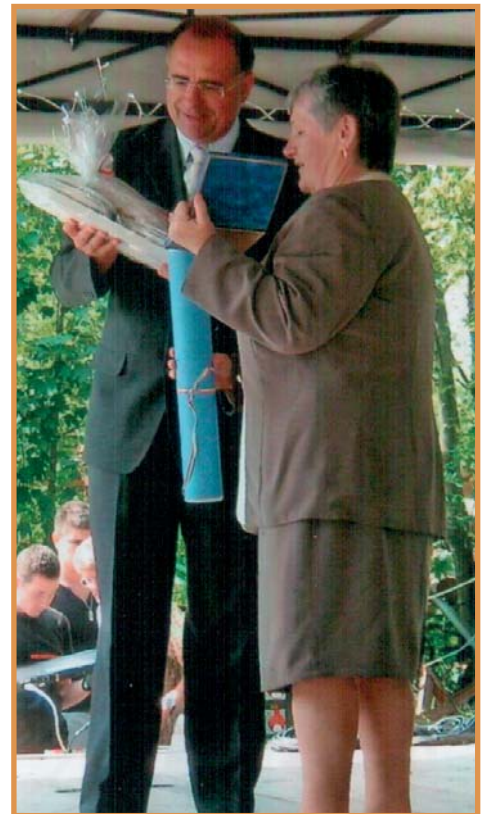
Szerencsésnek mondhatók a hetvenes évek, akkor nagy divatja volt a hímzésnek itthon, de külföldre is sokan vitték a magyar motívumos lakásdíszeket –párnákat, terítőket, kötevényeket. Itt már a babák öltöztetése is szerepet kapott. Kereskedelmi iskolát végeztem, 1975-től a győri sport és játék üzletben kaptam állást. Kolléganőim, látva néhány munkám, sorra hímeztettek velem. Munka után sokszor éjszaka is dolgoztam két gyermek mellett. Egy alkalommal –1976-ban Győrben kiállítást szerveztek amatőrök munkáiból, ahol a nézők szavazatai alapján az első díjat én nyertem. Nem volt kis dolog, hisz rengeteg kiállított anyag között lehetett válogatni. Ez nagy hatással volt rám. Inét aztán nem volt kérdés a folytatás.

Szerencsém volt, hisz 1968-as házasságom után minden folytatódhatott. Férjem nemhogy gátolt volna hobbimban, de ő maga is segített. Bár az ő élete az órák szeretete volt, de sok minden más is szívesen javított. Hoztak hozzánk babákat javításra. Sok-sok idős néni szeretne volna rég megkopott babáját unokájának ajándékozni, így került hozzánk sok baba, óra. Mi jószándékkal segítettünk. Aztán azon kaptuk magunkat, senkinek nem tudunk nemet mondani. Rengeteg könyv, szakirodalom kellett, hogy mindent a lehető legjobban megoldjunk. Így élünk le 45 évet egymás mellett, egymás munkáját tisztelve, szeretve. Persze 45 évbe sokminden belefér: bánat, öröm. Két gyermeket neveltünk, kik a mi szenvedélyünket saját kárunkra nem érezhették. Mindig jutott rájuk idő. Ahogy nőttek, elfogadták akár az órák zörgését (sokszor több-tucat óra ütötte egyszerre az időt), a babák jelenléte számukra természetesé vált. Itt valami mindig készült. Örülni tudtunk minden apró dolognak.

Bár az élet sok nehézséget állított elénk, a sikerek segítettek a túlélést. Az emberek szeretete, sok barát... hihetetlen hova el nem jutott nevünk. Meghívások kiállításokra. Néhány nagyobb állomás: Pápa, Pannonhalma, Balf, Szlovákia, Dénesfa... Szomszédos települések Fehértó, Györsövényház, Kóny...

Mindez most egy pillanat alatt végigfutott gondolataimban. Sajnos 2012-ben férjem elhunyt. Az órák elnémultak, csend lett. Viszont a babák -bár nehezebben megy minden-, adnak egy kis megnyugvást. Sokszor tették fel nekem a kérdést, mi lesz e hatalmas anyag sorsa. Sőt! Én is kezdtem gondolkodni, hogyan tovább? Remélem, az elképzelés és fáradozás meghozza gyümölcsét. Lehet Enesén babaház. Ha arra gondolok, mindez szülőfalumat gazdagíthatja, örömmel tölt el a tudat, hogy még sokan láthatják. Sok embernek szerezhetek vele örömet. Mindig azt érezhetem, nem volt hiába...

Podmaniczkiné Marika

2010. augusztus 20. - Podmaniczkiné Marika átveszi az Enese Községért Emlékérmét

BABÁK A KULTÚRHÁZBAN – ENESEI ALKOTÓK IV.

December 19-én pénteken Mesterházy József polgármester nyitotta meg az Enesei alkotók IV. – Babák a kultúrházban címet viselő kiállítást. A kiállítót – Podmaniczkiné Marikát – jól ismerik ismerjük, hisz a községben létrehozta a babamúzeumot, többször mutatta be gyűjteményét a falu közösségének.

A polgármester kiemelte: történelmi kiállítás ez, mert ilyen sok babát még sohasem állított ki Marika és egy ideig az utolsó is – a babamúzeum bezárt a vasút rövidesen sorra bekerülő bővítése miatt. Mesterházy József hangsúlyozta: a leendő babamúzeum a polgármesteri hivattal szemben lévő un. Pőcse-teleken épül fel. A Képviselő testület pályázati célként jelölte meg a „projektet”.

Reményeink szerint pár év múlva, kultúralt körülmények között tekinthetik meg az érdeklődők.

Óriási munka van a pénteki kiállításban. Már az több napot vett igénybe, hogy a babák eljussanak a kultúrházba – majd egy hétig állított össze Marika – lányával együtt – a jeleneteket. Számtalan életképben gyönyörködhetnek a látogatók.

Annyi élmény és benyomás éri az embert, hogy egy alkalom kevés a feldolgozásához.

Többször kell megnézni! Erre megvan minden esély, hisz a kiállítást január 31-ig lehet megcsodálni!

Öt órai teázás

Betlehemes

Cshintalanok

Kalocsai és kapuvári viseletek

Holle anyó

Nővérkék csecsemő babákkal

Katica szerelem

Erős fiú a lányok között

Lemezárú retro

Retro emlékek

Amerikai pedigrés porcelán

Karakter figura lánycsapat

Teázó lányok

Szépítő hölgyek

Karácsonyi ünnepvárók

Életkép